

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν
μυστήριον ἐκδηγούμενοι, τὸ μεσότοιχον τοῦ
φραγμοῦ διαλέλυται, ἡ φλογίνη ῥομφαία τὰ νῶτα
δίδωσι, καὶ τὰ Χερουβίμ παραχωρεῖ τοῦ ξύλου τῆς
ζωῆς, καὶ γὰρ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς
μεταλαμβάνω, οὗ προεξεβλήθην διὰ τῆς
παρακοῆς. Ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ
Πατρὸς, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ, μορφὴν
δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρὸς
προελθὼν, οὐ τροπὴν ὑπομείνας· ὁ γὰρ ἦν
διέμεινε, Θεὸς ὢν ἀληθινός· καὶ ὁ οὐκ ἦν
προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ
φιλανθρωπίας· αὐτῷ βοήσωμεν· ὁ τεχθεὶς ἐκ
Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς ἁγίας
Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα· Ποιμένων
γὰρ ἀγραυλούντων καὶ Μάγων προσκυνούντων,
Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, Ἡρώδης ἐταράττετο, ὅτι

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Ἄς εἶναι δοξασμένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τώρα καὶ πάντοτε καὶ
στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ἐλᾶτε νὰ χαροῦμε γιὰ τὸν Κύριο διηγούμενοι τὸ πα-
ρὸν μυστήριον· Ὁ διαχωριστικός τοῖχος πού ἦταν ὡς
φράχτης διαλύθηκε, ἡ πύρινη ρομφαία (τὸ σπαθὶ πού
ἔκλεινε τὴν εἴσοδο τοῦ Παραδείσου) στρέφει τὰ νῶτα
(παραμερίζει), καὶ τὰ Χερουβίμ ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ
δένδρο τῆς ζωῆς· Κι ἐγὼ συμμετέχω στὸν παράδεισο τῆς
ἀπολαύσεως, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκδιώχθηκα μέ τὴν παρα-
κοή. Διότι ἡ ἀπαράλλακτη εἰκόνα τοῦ Πατρὸς, τὸ
ἀποτύπωμα τῆς αἰωνιότητάς του, παίρνει μορφὴ δούλου
προερχόμενος ἀπὸ Μητέρα, πού δέν εἶχε πειρα γάμου,
χωρὶς νὰ ὑποστῆ ἀλλοίωση· Διότι ἔμεινε αὐτὸ πού ἦταν,
δηλαδή Θεὸς ἀληθινός· Καὶ προσέλαβε (πῆρε) αὐτὸ πού
δέν ἦταν, μέ τὸ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος ἀπὸ φιλανθρωπία· Σ'
αὐτὸν ἄς κραυγᾶσουμε· Θεέ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρ-
θένο, ἐλέησέ μας.

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ἁγία
Παρθένο, φωτίσθηκαν τὰ σύμπαντα· Καὶ ἐνῶ οἱ βοσκοὶ
ἔμεναν στό ὑπαιθρο, καὶ οἱ Μάγοι προσκυνοῦσαν, ἐνῶ
Ἄγγελοι ἀνυμνοῦσαν, ὁ Ἡρώδης ταραζόταν· Διότι ὁ

Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ Δεσποτεία σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ὁ σαρκῶθεις ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας, φῶς ἡμῖν ἔλαμψας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ παρουσίᾳ· φῶς ἐκ φωτός, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, πᾶσαν κτίσιν ἐφαιδρυνας. Πᾶσα πνοὴ αἰνεῖ σε, τὸν χαρακτῆρα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς. Ὁ ὢν καὶ προὖν, καὶ ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τι σοὶ προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὤφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοὶ προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τὸν Ἄστέρα, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα, ἡ γῆ τὸ σπήλαιον, ἡ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον. Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Αὐγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο, καὶ σοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐκ τῆς Ἀγνῆς, ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδώλων κατήργηται. Ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἐγκόσμιον, αἱ πόλεις γεγέννηται· καὶ εἰς μίαν Δεσποτείαν Θεότητος, τὰ ἔθνη ἐπίστευσαν. Ἀπεγράφησαν οἱ λαοί, τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος, ἐπεγράφημεν οἱ πιστοί, ὀνόματι Θεότητος, σοῦ τοῦ

Θεὸς φάνηκε μέ σῶμα, ὁ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας.

Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ Θεέ μας, εἶναι Βασιλεία ὅλων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ κυριαρχία σου ἀπλώνεται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ. Ἐσύ πού σαρκώθηκες ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἔγινες ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀειπάρθενο (παντοτεινὴ Παρθένο) Μαρία, ἔλαμψες σ' ἐμᾶς ὅπως τὸ φῶς, Χριστέ Θεέ μας, μέ τὴ δική σου παρουσία· Ἐσύ πού εἶσαι φῶς, πού προέρχεται ἀπὸ φῶς, ἡ λάμψη τοῦ Πατέρα, χαροποίησες ὅλη τὴν κτίση. Κάθε πνοή (κάθε ζωντανό πλάσμα) ὕμνεῖ ἐσένα, τὴ σφραγίδα τῆς δόξας τοῦ Πατρὸς. Ἐσύ πού ὑπάρχεις καὶ προὑπῆρχες Θεός, καὶ γεννήθηκες ὡς φῶς ἀπὸ τὴν Παρθένο, ἐλέησέ μας.

Τί νά σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ, πού γιὰ χάρη μας φάνηκες στή γῆ ὡς ἄνθρωπος; Κάθε ἕναν ἀπὸ τὰ κτίσματα, πού δημιουργήθηκαν ἀπὸ σένα, σοῦ προσφέρει τὴν εὐχαριστία· Οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνο· Οἱ οὐρανοὶ τὸν ἄστέρα· Οἱ Μάγοι τὰ δῶρα· Οἱ βοσκοὶ τὸ θαῦμα· Ἡ γῆ τὸ Σπήλαιο· Ἡ ἔρημος τὴ φάτνη· Κι ἐμεῖς Μητέρα Παρθένο. Ἐσύ, πού εἶσαι ὁ προαιώνιος Θεός, ἐλέησέ μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅταν ὁ Αὐγούστος ἔγινε μονοκράτορας ἐπάνω στή γῆ, ἡ πολυαρχία (ἡ ὑπαρξη πολλῶν ἀρχόντων) στοὺς ἀνθρώπους ἔπαψε· Καὶ ὅταν ἐσύ ἔγινες ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Ἀγνή, καταργήθηκε ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδώλων. Οἱ πόλεις βρέθηκαν κάτω ἀπὸ μία κοσμικὴ βασιλεία· Καὶ τὰ ἔθνη πίστεψαν σὲ μία κυριαρχία τοῦ Θεοῦ. Απογράφηκαν οἱ λαοὶ μέ τὸ διάταγμα τοῦ καίσαρα· Σφραγισθήκαμε οἱ πιστοὶ μέ τὸ ὄνομα τῆς Θεότητος,

ένανθρωπήσαντος Θεοῦ ἡμῶν. Μέγα σου τὸ ἔλεος, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (Α' . 1-13).

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι καλὸν καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς Ἡμέραν καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσεν Νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα Οὐρανόν, καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρὰ· καὶ ἐγένετο οὕτω· καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν καὶ ὤφθη ἡ

σοῦ τοῦ Θεοῦ μας πού ἔγινες ἄνθρωπος. Εἶναι μεγάλο τὸ ἔλεός σου. Δόξα σ' ἐσένα.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεση. (Α' . 1-13).

Στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου δημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ· Καὶ ἡ γῆ ἦταν ἀόρατη καὶ ἀδιαμόρφωτη, καὶ σκοτάδι ἐπικρατοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο (τὰ βαθιά νερά), καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ περιφερόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό· Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Νά γίνει φῶς, καὶ ἔγινε φῶς· Καὶ εἶδε ὁ Θεός τὸ φῶς ὅτι ἦταν ὠραῖο· Καὶ διαχώρισε ὁ Θεός τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι· Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὸ φῶς ἡμέρα, καὶ τὸ σκοτάδι τὸ ὀνόμασε νύχτα, καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ πρώτη (δημιουργική) ἡμέρα· Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς δημιουργηθεῖ οὐράνιος θόλος (ἡ ἀτμόσφαιρα) ἀνάμεσα στὰ νερά, καὶ ἄς ξεχωρίζει τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάτω νερά, καὶ ἔγινε ἔτσι· Καὶ ἔκανε ὁ Θεός τὸν οὐράνιο θόλο· Καὶ διαχώρισε ὁ Θεός τὸ νερό πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὰ σύννεφα), ἀπὸ τὸ νερό πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὸ νερό τῆς γῆς)· Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὸ στερέωμα (τὴν ἀτμόσφαιρα) οὐρανόν· Καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο, καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ δεύτερη (δημιουργική) ἡμέρα· Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς συγκεντρωθοῦν τὰ νερά πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὲ ἓναν μέρος, καὶ ἄς φανεῖ ἡ ξηρὰ, καὶ ἔγινε ἔτσι· Καὶ συγκεντρώθηκαν τὰ νερά πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στους χώρους τους (ὠκεανούς, θάλασσες,

ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν Γῆν· καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε Θαλάσσα ς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλὸν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπειρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπειρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλὸν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Τροπάριον.

Λαθὼν ἐτέχθης ὑπὸ τὸ Σπήλαιον, ἀλλ' οὐρανὸς σε πᾶσιν ἐκήρυξεν, ὥσπερ στόμα, τὸν Ἀστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ· Καὶ Μάγους σοὶ προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις·

Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ· μνησθήσομαι Ῥαὰβ καὶ Βαβυλῶνος, τοῖς γινώσκουσί με.

Καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι, καὶ Τύρος, καὶ λαὸς τῶν

λίμνες), καὶ φάνηκε ἡ ξηρά· Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰ γῆ, καὶ τίς περιοχὴς τῶν νερῶν τίς ὀνόμασε θάλασσες· Καὶ εἶδε ὁ Θεὸς ὅτι ἦταν ὡραῖο· Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς βλαστήσει ἡ γῆ χλόη καὶ μικρὰ φυτὰ, πού τὸ κάθε εἶδος ἀπ' αὐτὰ θά ἔχει τὸ δικό του σπέρμα ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος του, ὥστε νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα, πού νὰ δίνουν καρπὸ, ὁ ὁποῖος θά περιέχει τὸ σπέρμα του (τὸ σπόρο του) σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ ἐγίνε ἔτσι· Καὶ παρήγαγε ἡ γῆ χλόη καὶ μικρὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα νὰ πολλαπλασιάζονται σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος τους καὶ νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα πού νὰ ἀποδίδουν καρπὸ, πού τὸ καθένα περιέχει τὸ σπόρο μέσα του σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ· Καὶ εἶδε ὁ Θεὸς ὅτι ἦταν ὡραῖο· Καὶ βράδυσσε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ τρίτη (δημιουργικὴ) ἡμέρα.

Τροπάριο.

Γεννήθηκες ἀπαρατήρητος μέσα στό σπήλαιο, ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς σέ κήρυξε σέ ὄλους, Σωτήρα, χρησιμοποιοῦντας ὡς στόμα τὸ ἀστέρι· Καὶ ὀδήγησε τοὺς Μάγους σ' ἐσένα πού μέ πίστη σέ προσκυνοῦσαν, μαζί μέ τοὺς ὁποίους ἐλέησέ μας.

Στίχοι: Τὰ θεμέλιά του βρίσκονται στὰ ἅγια ὄρη (τῆς Ἱερουσαλήμ).

Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τὴ Σιών ἐπάνω ἀπὸ ὅλες τίς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐνδοξα λόγια ἀκούσθηκαν γιὰ σένα, Πόλη τοῦ Θεοῦ. Θά θυμᾶμαι τὴ Ραχάβ (τὴν Αἴγυπτο) καὶ τὴ Βαβυλῶνα πού μέ ἀναγνωρίζουν.

Καὶ νά, ἦλθαν ἄλλοεθνεῖς καὶ κάτοικοι τῆς Τύρου

Αιθιόπων.

Οὔτοι ἐγεννήθησαν ἐκεῖ, Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὑψιστος.

Κύριος διηγήσεται ἐν γραφῇ λαῶν, καὶ Ἀρχόντων τούτων τῶν γεγεννημένων ἐν αὐτῇ. Ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Δόξα... Καὶ νῦν... Λαθῶν ἐτέχθης...

Προφητεία Ἡσαΐου (Θ'. 6-7).

Θ'. Ὡρα Χριστουγέννων. (Σελ.493).

Τροπάριον.

Ἀνέτειλας Χριστὲ ἐκ Παρθένου, νοητὲ Ἥλιε τῆς Δικαιοσύνης· καὶ Ἀστὴρ σε ὑπέδειξεν, ἐν Σπηλαίῳ χωρούμενον τὸν ἀχώρητον. Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται· ἕτοιμος ὁ θρόνος ἀπὸ τότε.

Ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ Κύριε, ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν· ἀρουῶσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν.

Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστὸς ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος· τὰ μαρτύριά σου

καὶ ὁ λαὸς τῶν Αἰθιόπων.

Αὐτοὶ ἦλθαν ἐκεῖ. Μητέρα Σιών θὰ πεῖ κάθε ἄνθρωπος, καὶ ἓνας ἄνθρωπος γεννήθηκε σ' αὐτήν, καὶ τὴν θεμελίωσε ὁ Ὑψιστος.

Ὁ Κύριος θὰ διηγηθεῖ τὰ ὀνόματα τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀρχόντων πού εἶναι γραμμένα στό βιβλίο του, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἔλθει καὶ ἐγκαταστάθηκαν στήν πόλη αὐτή. Ὅλοι πού θὰ ἐγκατασταθοῦν σ' ἐσένα θὰ εὐφραίνονται ἀληθινά πάντοτε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Λαθῶν ἐτέχθης...

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα (Θ'. 67).

Θ'. Ὡρα Χριστουγέννων. (Σελ. 493).

Τροπάριο.

Ἀνέτειλες, Χριστέ, ἀπὸ τὴν Παρθένο, νοητὲ (πνευματικέ) Ἥλιε τῆς δικαιοσύνης· Καὶ ἓναν ἄστρο ὑπέδειξε ἐσένα τὸν ἀχώρητο, πού χώρεσες στό Σπήλαιο, ὀδηγώντας τοὺς Μάγους γιὰ νά σέ προσκυνήσουν, μαζί μέ τοὺς ὁποίους σέ μεγαλύνουμε, Ζωοδότα, δόξα σ' ἐσένα.

Ὁ Κύριος εἶναι βασιλιάς, εἶναι ντυμένος μέ μεγαλοπρέπεια, ὁ Κύριος ντύθηκε καὶ ζώσθηκε μέ δύναμη.

Διότι ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἡ ὁποία δέν θὰ σαλευθεῖ· Ἀπὸ τότε εἶναι ἕτοιμος ὁ θρόνος σου.

Ὑψωσαν οἱ ποταμοί, Κύριε, ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τὴ βοή τους· Θὰ ὑψώσουν οἱ ποταμοὶ τὰ κύματά τους πού συντρίβονται· Ἀπὸ μακριὰ ἀκούονται οἱ φωνές τῶν πολλῶν νερῶν.

Ἄξια θαυμασμοῦ εἶναι τὰ κύματα τῆς θάλασσας· Ἀλλά πῶς ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ Κύριος (πού κατοικεῖ)

ἐπιστώθησαν σφόδρα.

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀνέτειλας Χριστέ...

Προφητεία Ἡσαΐου.

(Ζ' . 10-15 & Η' . 14, 8-10).

(ΣΤ' . Ὡρα Χριστ. Σελ. 484-485).

Προκείμενον.

Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

Στίχ. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Α' .1-14).

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς Πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. Ὅς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς. Τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσω διαφορετικώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα. Τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά

στά οὐράνια ὑψη· Τὰ λόγια σου, (Κύριε), ἀποδείχθηκαν πολὺ ἀξιόπιστα.

Στό Ναό σου ἀρμόζει ἡ ἁγιότητα, Κύριε, γιὰ πάντα.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀνέτειλας Χριστέ...

Προφητεία Ἡσαΐα.

(Ζ' .10-15, Η' .14, 8-10).

ΣΤ' . Ὡρα Χριστ. (Σελ. 484-485).

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος μοῦ εἶπε· Ἐσύ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σήμερον (προαιώνια) σ' ἐγέννησα (ἀπὸ τὴν οὐσία μου).

Στίχ. Ζήτησε ἀπὸ μένα καὶ θά σοῦ δώσω ὡς κληρονομιά τὰ ἔθνη.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Α' .1-14).

Πολλές φορές καὶ μέ πολλοὺς τρόπους παλαιότερα μίλησε ὁ Θεὸς στοὺς Πατέρες μας μέ τοὺς Προφήτες, τώρα ὁμως, στίς τελευταῖες αὐτές ἡμέρες, μᾶς μίλησε μέ τόν Υἱό του, τόν ὁποῖο ὄρισε κληρονόμο ὅλων, καὶ δι' αὐτοῦ ἔκανε ὅλα ὅσα ἔγιναν μέσα στοὺς αἰῶνες. Ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἦταν λαμπρὴ ἀκτινοβολία τῆς δόξης καὶ ἀποτύπωμα τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός, καὶ κυβερνοῦσε τὰ πάντα μέ τόν παντοδύναμο λόγο του, καὶ ἔκανε καθαρισμό τῶν ἁμαρτιῶν μας μέ τόν ἑαυτό του, κάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ στόν οὐρανό· Καὶ ἀναδείχθηκε τόσο ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, ὅσο διαφορετικώτερο ἀπ' αὐτούς ὄνομα κληρονόμησε. Διότι σέ ποιόν ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους εἶπε ποτέ

σε; Καὶ πάλιν Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν; Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα· πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος εὐθύτητος ἢ ράβδος τῆς Βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Καί, Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται. Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν (Β'. 1-20).

(Γ'. Ὁρα Χριστ. Σελ. 476-477).

Καὶ καθ' ἑξῆς, ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἐάν ἡ Παραμονή ἢ ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ, δέν γίνεται ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀλλὰ ἔπονται τὰ ἐξῆς):

(ὁ Θεός)· Ἐσὺ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σέ γέννησα σήμερα (προαιώνια); Καὶ πάλι· Ἐγὼ θά εἶμαι Πατέρας του καὶ αὐτὸς θά εἶναι Υἱός μου. Ὅταν λοιπὸν πάλι θά παρουσιάσει τὸν Πρωτότοκο στὴν οἰκουμένη, λέγει· Ἄς τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ· Καὶ γιὰ τοὺς Ἄγγελους βέβαια λέγει· Αὐτὸς εἶναι πού κάνει τοὺς Ἄγγελους του νά εἶναι πνεύματα, καὶ τοὺς ὑπηρέτες του πύρινη φλόγα. Πρὸς τὸν Υἱό ὁμως λέγει· Ὁ θρόνος σου, ὦ Θεέ, εἶναι αἰώνιος, ράβδος (σκῆπτρο) εὐθύτητος (δικαιοσύνης θά εἶναι) ἢ ράβδος τῆς Βασιλείας σου. Ἀγαπᾶς τὴ δικαιοσύνη καὶ μισεῖς τὴν ἀδικία· Γί' αὐτό σε ἔχρισε, ὦ Θεέ Χριστέ, ὁ Θεός Πατέρας σου μέ τό μύρο τῆς ἀγαλλιᾶσεως (τό χρίσμα) περισσότερο ἀπὸ ὅλους ὅσοι μετεῖχαν σ' αὐτό μαζί σου (χρίσθηκαν μ' αὐτό, οἱ Βασιλεῖς, οἱ ἱερεῖς, οἱ Προφῆτες)· Καὶ ἄλλοῦ λέγει· Ἐσὺ, Κύριε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θεμελίωσες τὴ γῆ, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θά καταστραφοῦν, Ἐσὺ ὁμως μένεις γιὰ πάντα· Καὶ ὅλοι ὡς ἱμάτιο (ἔνδυμα) θά παλιώσουν, καὶ ὅπως ἐπανωφόρι θά τοὺς τυλίξεις καὶ θά ἀλλάξουν· Ἐσὺ ὁμως παραμένεις ὁ ἴδιος, καὶ τὰ ἔτη σου θά εἶναι ἀτελείωτα.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶ (Β'. 1-20).

Γ'. Ὁρα Χριστουγέννων. (Σελ. 476-477).

{Ἀκολουθεῖ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἐάν ὁμως ἡ Παραμονή τῶν Χριστουγέννων συμπέσει μέ Σάββατο ἢ Κυριακῇ, ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου γίνεται τὴν ἡμέρα τῆς Γεννήσεως. Τότε ἀντὶ αὐτῆς ἀκολουθοῦν τὰ ἐξῆς):

<p>Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία: (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα.</p> <p>Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει καὶ μήτρα οὐ φθείρεται, ὁ Λόγος σαρκοῦται, καὶ τοῦ Πατρὸς οὐ κεχώρισται, Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.</p> <p>Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.</p> <p>Σήμερον τίκτει ἡ Παρθένος, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, Ἐδὲμ προσφέρει σπήλαιον, καὶ ἀστὴρ μηνύει Χριστόν, τὸν Ἥλιον τοῖς ἐν σκοτει. Μετὰ δώρων Μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι, καὶ Ποιμένες εἶδον τὸ θαῦμα, Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, καὶ λεγόντων· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ.</p> <p>Στίχ. Ἐκ γαστροῦς πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.</p> <p>Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐξ Ἀνατολῶν ἐλθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προθύμως ἀνοίξαντες, δῶρα τίμια προσέφερον, δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, καὶ λίβανον, ὡς Θεῶ τῶν ὄλων, ὡς τριήμερῳ δὲ νεκρῷ, σμύρναν τῷ Ἀθανάτῳ. Πάντα</p>		<p>Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία: (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα.</p> <p>Μεγάλο καὶ παράδοξο θαῦμα ἔχει ἐκτελεσθεῖ σήμε- ρα! Ἡ Παρθένος γεννᾷ καὶ ἡ μήτρα της δὲ φθείρεται· Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ παίρνει σάρκα, καὶ δὲν ἔχει χωρισθεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα. Οἱ Ἄγγελοι μαζί μέ τοὺς βοσκούς δο- ξάζουν, κι ἐμεῖς μαζί τους φωνάζουμε· Δόξα ἀνήκει στόν Ὑψιστο Θεό καὶ στή γῆ εἰρήνη.</p> <p>Εἶπε ὁ Κύριος (ὁ Θεός) στόν Κυρίό μου (τό Μεσσία), κάθισε στά δεξιά μου, ἕως ὅτου βάλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποστήριγμα στά πόδια σου.</p> <p>Σήμερα γεννᾷ ἡ Παρθένος τὸν Ποιητὴ τοῦ παντός. Ἡ Ἐδὲμ (ὁ παράδεισος) προσφέρει σπήλαιο καὶ τό ἀστὴρ κηρύττει τὸν Χριστό, ὅτι δηλαδή εἶναι Ἥλιος, γί αὐτούς πού βρίσκονται στό σκοτάδι. Οἱ Μάγοι τὸν προσκύνη- σαν μέ δῶρα φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴν πίστη· Καὶ βοσκοὶ εἶδαν τό θαῦμα, τοὺς Ἀγγέλους, νά ἀνυμνοῦν καὶ νά λένε· Δόξα στόν Ὑψιστο Θεό.</p> <p>Στίχ. Ἀπὸ τὴν οὐσία μου σέ γέννησα πρὶν ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρο, ὀρκίσθηκε ὁ Κύριος καὶ δὲν θά ἀλλάξει γνώ- μη .</p> <p>Ὅταν γεννήθηκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς στή Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, Μάγοι ἀπὸ τὴν ἀνατολή ἦλθαν καὶ προσκύ- νησαν τὸν Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος· Καὶ ἀφοῦ ἀνοίξαν πρόθυμα τοὺς θησαυροὺς τους, τοῦ πρόσφεραν δῶρα πολύτιμα· Χρυσό καθαρὸ ὡς Βασιλιά τῶν αἰώνων· Καὶ λιβάνι ὡς Θεό τῶν ὄλων· Καὶ σμύρνα στόν ἀθάνατο ὡς τριήμερο νεκρό. Ὅλα τὰ ἔθνη ἐλάτε νά προσκυνήσουμε,</p>
---	--	---

τὰ ἔθνη, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι
σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε
πάντες, οἱ ἀγαπῶντες Σιών. Σήμερον ὁ χρόνιος
ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ, ὁ
Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφις κατηγορήθη· ἦν
γὰρ ἠπάτησε πρώην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ
Δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα. Ὡ βᾶθος πλούτου
καὶ σοφίας, καὶ γνώσεως Θεοῦ, ἡ προξενήσασα
τὸν θάνατον πάση σαρκί, τῆς ἁμαρτίας τὸ
ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ
παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου· βρέφος γὰρ τίκτεται ἐξ
αὐτῆς, ὁ παντέλειος Θεός, καὶ διὰ τοῦ τόκου,
Παρθενίαν σφραγίζει, σειρὰς ἁμαρτημάτων, λύων
διὰ σπαργάνων· καὶ διὰ νηπιότητος, τῆς Εὐας
θεραπεύει, τὰς ἐν λύπαις ὠδίνας. Χορευέτω τοίνυν
πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω· ἀνακαλέσαι γὰρ
αὐτήν, παραγένονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ νῦν ...

Σπηλαίῳ παρῶκησας, Χριστέ ὁ Θεός, φάτνη
ὑπεδέξατο. Ποιμένες δὲ καὶ Μάγοι προσεκύνησαν.
Τότε δὴ τῶν Προφητῶν ἐπληροῦτο τὸ κήρυγμα· καὶ
Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις ἐθαύμαζον, βοῶσαι καὶ
λέγουσαι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε
φιλάνθρωπε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο:

αὐτόν ποῦ γεννήθηκε, γιὰ νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Δόξα ...

Γέμισε ἀπὸ εὐφροσύνης, Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρί-
στε ὅλοι, ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴ Σιών. Σήμερα λύθηκε ὁ πα-
λαιός δεσμός τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ· Ὁ παράδεισος
ἀνοίχθηκε γιὰ μᾶς, τὸ φίδι (ὁ διάβολος) παραμερίσθηκε·
Διότι αὐτήν (τὴ γυναῖκα), τὴν ὁποία προηγουμένως
ἐξάπατησε, τώρα τὴν εἶδε νὰ γίνεται Μητέρα τοῦ
Δημιουργοῦ. Ὡ βᾶθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσε-
ως Θεοῦ! Αὐτὴ ποῦ προξένησε τὸν θάνατο σὲ ὅλους
τούς ἀνθρώπους, τὸ ὄργανο τῆς ἁμαρτίας, ἐγίνε ἡ ἀρχὴ
τῆς σωτηρίας σὲ ὅλο τὸν κόσμο διὰ τῆς Θεοτόκου· Διότι
γεννιέται ἀπ' αὐτήν ὡς βρέφος ὁ τέλειος Θεός· Καὶ μέ-
τὴ γέννηση σφραγίζει τὴν παρθενία λύνοντας μὲ τὸ τύ-
λιγμα τῶν σπαργάνων τὰ δεσμὰ τῶν ἁμαρτημάτων·
Καὶ μέ τὸ νὰ γίνει νήπιο, θεραπεύει τοὺς πόνους τοῦ
τοκετοῦ, ποῦ συνοδεύονται ἀπὸ λύπες. Ἄς χορεύει λοι-
πὸν ὅλη ἡ κτίσις καὶ ἄς σκιρτᾷ· Γιατί ἦλθε ὁ Χριστός νὰ
τὴν ἐπιναφέρει (στὴν κατάστασι πρὸ τῆς πτώσεως),
καὶ νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν...

Κατοίκησες προσωρινά σὲ Σπήλαιον, Χριστέ Θεέ μας,
Φάτνη σὲ ὑποδέχθηκε, Βοσκοὶ καὶ Μάγοι σὲ προσκύνη-
σαν. Τότε λοιπὸν ἐκπληρωνόταν τὸ κήρυγμα τῶν
Προφητῶν· Καὶ οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων θαύμαζαν
φωνάζοντας καὶ λέγοντας· Δόξα στὴ φιλάνθρωπη τα-
πεινώσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο:

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16). Απολυτίκιον. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο· σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).</p> <p>25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Καθίσματα.</p> <p>Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν ἔνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων. Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ᾠδὴν ἐπάξιον. Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.</p> <p>Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί ἐκθαμβεῖσαι τῷ ἐν σοὶ; Ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησα φησί, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα. Ἄνανδρος εἰμί, καὶ πῶς τέξω Υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακεν; ὅπου Θεὸς δὲ βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, ὡς γέγραπται. Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16). Απολυτίκιο. Ἡ Γέννησή σου, Χριστέ Θεέ μας, ἀνέτειλε στὸν κόσμον τὸ φῶς τῆς γνώσεως· Διότι κατ' αὐτὴν αὐτοὶ ποῦ λάτρευαν τὰ ἄστρα, ἀπὸ ἀστέρι διδάσκονταν, νὰ προσκυνοῦν Ἐσένα τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, κι Ἐσένα νὰ ἀναγνωρίζουν ὡς ἀνατολή, ποῦ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Κύριε, δόξα ἀνήκει σ' Ἐσένα.</p> <p>Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα.</p> <p>Ἐλᾶτε, νὰ δοῦμε, πιστοί, ποῦ γεννήθηκε ὁ Χριστός· Ἄς ἀκολουθήσουμε λοιπὸν, ὅπου πηγαίνει τὸ ἀστὲρ, μαζί μὲ τοὺς Μάγους, τοὺς Βασιλεῖς τῆς ἀνατολῆς. Ἄγγελοι ὕμνοῦν ἐκεῖ ἀκατάπαυστα· Βοσκοὶ παραμένουν στό ὑπαιθρο, καὶ ψάλλουν ἀντάξιο ὕμνο λέγοντας· Δόξα στὸν Ὑψιστο ποῦ σήμερα γεννήθηκε σὲ σπήλαιο ἀπὸ τὴν Παρθένο καὶ Θεοτόκο στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.</p> <p>Τί θαυμάζεις Μαριάμ, γιατί ἐκπλήττεσαι μ' αὐτό ποῦ σοῦ συμβαίνει; Διότι, λέγει, γέννησα ἄχρονον Υἱό (τὸν Θεό) μέσα στὸν χρόνο, χωρὶς νὰ ἔχω διδαχθεῖ, πῶς συνέλαβα αὐτὸν ποῦ γεννιέται. Δέν ἔχω ἄνδρα καὶ πῶς θὰ γεννήσω Υἱό; Γέννηση χωρὶς σπέρμα ἀνδρός ποῖός ἔχει δεῖ; Ὅμως ὅταν θέλει ὁ Θεός, ὑποχωροῦν οἱ φυσικοὶ</p>
---	--	---

τῆς Παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς; πάντως ὡς οἶδεν ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠυδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν· καὶ γέγονεν ὁ Ὡν ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκοτὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ.8-9).

Προκείμενο.

Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὦμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (Α'. 18-25).

Α'. ὦρα Χριστ. (Σελ. 469).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Δόξα ...

Τά σύμπαντα σήμερον χαρᾶς πληροῦνται.

νόμοι, ὅπως εἶναι γραμμένο· Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένου στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Αὐτὸς πού δέ χωρεῖ στό σύμπαν, πῶς χώρεσε σέ κοιλιά; Αὐτὸς πού βρίσκεται στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα, πῶς κάθεται στήν ἀγκαλιά τῆς Μητέρας; Πάντως (αὐτό ἔγινε), ὅπως γνωρίζει (Ἐκεῖνος), ὅπως θέλησε καὶ ὅπως καταδέχθηκε· Διότι ἐνῶ ἦταν ἄσαρκος, πῆρε σάρκα θεληματικά, καὶ ὁ αἰώνιος Θεὸς ἔγινε γιὰ χάρη μας, αὐτό πού δέν ἦταν (ἄνθρωπος)· Καί χωρίς νά ἀποξενωθεῖ ἀπὸ τή φύση (τὴν οὐσία) του, ἔγινε συμμέτοχος τῆς δικῆς μας φύσεως.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ.8-9).

Προκείμενο.

Ἀπὸ τὴν οὐσία μου σέ γέννησα πρὶν ἀπὸ τὸν Ἑωσφόρο (Αὐγερινό)· ὀρκίσθηκε ὁ Κύριος καὶ δέν θά μεταβάλει γνώμη.

Στίχ.Εἶπε ὁ Κύριος (ὁ Θεός) στόν Κυρίῳ μου (τόν Μεσσία)· Κάθισε στὰ δεξιά μου, ἕως ὅτου τοποθετήσω τοὺς ἐχθρούς σου ὡς ὑποστήριγμα στὰ πόδια σου.

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικό, (Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (Α'. 18-25).

Α'. ὦρα Χριστουγέννων. (Σελ. 469).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Δόξα ...

Τά σύμπαντα σήμερα εἶναι γεμάτα ἀπὸ χαρᾶ. Ὁ Χρι-

Χριστός γεννᾶται ἐκ τῆς Παρθένου.

Καί νῦν... (Τό αὐτό).

Πεντηκοστάριον.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατά τό μέγα ἔλεός σου, καί κατά τό πλήθος τῶν πικτιριμῶν σου ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη. Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεέμ τόν καθήμενος διά παντός σύν Πατρί. Σήμερον Ἄγγελοι τό βρέφος τό τεχθέν θεοπρεπῶς δοξολογοῦσι. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποισι εὐδοκία.

Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδή Α'. Κανών Πεζός.

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε, ἄισατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καί ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Ῥεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τόν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπταικότα θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς Δημιουργός, ὅτι δεδόξασται.

Ἰδὼν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τόν ἄνθρωπον χερσίν, ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται, τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου θείας Ἀγνῆς, ὅλον οὐσιοῦται, ἀληθεία σαρκωθεῖς, ὅτι δεδόξασται.

στός γεννᾶται ἀπό τήν Παρθένο.

Καί νῦν... (Τό ἴδιο).

Πεντηκοστάριον.

Ἐλέησέ με, Θεέμου, σύμφωνα μέ τό μέγα ἔλεός σου, καί σύμφωνα μέ τό πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου σβῆσε τό ἀνόμημά μου.

Δόξα στόν Ὑψιστο Θεό καί πάνω στή γῆ εἰρήνη. Σήμερα δέχεται ἡ Βηθλεέμ, αὐτόν πού κάθεται πάντοτε μαζί μέ τόν Πατέρα. Σήμερα οἱ Ἄγγελοι δοξολογοῦν, μέ τρόπο πού ἀρμόζει στόν Θεό, τό βρέφος πού γεννήθηκε. Δόξα στόν Ὑψιστο Θεό καί στή γῆ εἰρήνη, στούς ἀνθρώπους εὐδοκία (εὐαρέσκεια).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ῥδή Α'. Κανόνας Πεζός.

Ὁ Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε τόν· Ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπό τοὺς οὐρανοὺς, προὔπαντήσατε τόν· Ὁ Χριστός ἦλθε στή γῆ, ὑψωθεῖτε· Ψάλατε στόν Κύριον ὅλη ἡ γῆ, καί μέ εὐφροσύνη, ἀνυμνήσατε τόν, λαοί, διότι εἶναι δοξασμένους.

(Τόν ἄνθρωπον) πού πλάσθηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, καί μέ τήν παράβασον ἀπό τήν καλλίτερον θεϊκή ζωή βρέθηκε ὀλόκληρος στή φθορά, τόν ξαναπλάθει ὁ σοφός Δημιουργός, διότι εἶναι δοξασμένος,

Βλέποντας ὁ Κτίστης τόν ἄνθρωπον, πού ἔπλασε μέ τά χέρια του νά χάνεται, κλίνει (χαμλώνει) τοὺς οὐρανοὺς καί κατεβαίνει. Αὐτοῦ τήν οὐσία (τοῦ ἀνθρώπου) προσλαμβάνει ὀλόκληρον σαρκωμένον

Σοφία λόγος καὶ δύναμις, Υἱὸς ὧν τοῦ Πατρὸς, καὶ ἀπαύγασμα, Χριστὸς ὁ Θεός, δυνάμεις λαθῶν, ὅσας ὑπερκοσμίου, ὅσας ἐν γῆ, καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Ἰαμβικός.

«Ἐσωσε λαόν, θαυματοργῶν Δεσπότης, Ὑγρὸν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι· Ἐκῶν δὲ τεχθεὶς ἐκ Κόρης, τρίβον βατήν, Πόλου τίθησιν ἡμῖν· ὄν κατ οὐσίαν, Ἰσὸν τε Πατρί, καὶ βροτοῖς δοξάζομεν».

Ἦνεγκε γαστήρ ἡγιασμένη Λόγον, Σαφῶς ἀφλέκτω ζωγραφουμένη βάτω, Μιγέντα μορφῇ, τῇ βροτησίᾳ Θεόν, Εὐας τάλαιναν, νηδὺν ἀρᾶς τῆς πάλαι, Λύοντα πικρᾶς, ὄν βροτοὶ δοξάζομεν.

Ἐδειξεν ἀστήρ τὸν πρὸ ἡλίου Λόγον, Ἐλθόντα παῦσαι τὴν ἁμαρτίαν Μάγοις, Σαφῶς πενιχρὸν εἰς σπέος τὸν συμπαθῆ, Σὲ σπαργάνοις ἐλικτόν· ὄν γεγηθότες, Ἴδον τὸν αὐτόν, καὶ βροτὸν καὶ Κύριον.

Ωιδὴ Γ'. Πεζός.

«Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,

ἀληθινὰ ἀπὸ θεϊκῆ Παρθένου Ἀγνῆ· Διότι εἶναι δοξασμένος.

Ὁ Χριστός, ὁ Θεός, πού εἶναι σοφία λόγος καὶ δύναμη, Υἱὸς τοῦ Πατρὸς καὶ ἀνταύγεια (ἀκτινοβολία του), χωρὶς νὰ γίνεῖ ἀντιληπτός ἀπὸ τίς δυνάμεις καὶ τίς ἐπουράνιες καὶ τίς ἐπίγειες, ἔγινε ἄνθρωπος καὶ μᾶς ἔκανε πάλι δικούς του· Διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἰαμβικός.

Ἐσωσε παλαιὰ τὸν λαό (τοῦ Ἰσραήλ) ὁ Κύριος θαυματοργώντας, ἀφοῦ μετέβαλε σέ ξηρὰ τὸ ὑγρὸ κύμα τῆς θάλασσας· Καὶ ἀφοῦ γεννήθηκε θεληματικὰ ἀπὸ Κόρη, μᾶς προσφέρει τὸν δρόμο τοῦ οὐρανοῦ εὐκολοδιάβατο· Αὐτόν (τὸν Κύριο) τὸν δοξάζουμε ὡς ἴσο στὴν οὐσία μὲ τὸν Πατέρα καὶ μ' ἐμᾶς τοὺς θνητούς.

Ἡ ἁγιασμένη κοιλία, πού εἰκονιζόταν καθαρὰ μὲ τὴν ἀφλεκτὴ βάτο, ἔφερε μέσα τῆς τὸν Λόγο, δηλαδή τὸν Θεό πού ἀναμείχθηκε μὲ τὴν ἀνθρώπινη μορφῇ, ἐλευθερώνοντας τὰ ταλαίπωρα σπλάχνα τῆς Εὐας ἀπὸ τὴν πικρὴ ἀρχαία κατάρρα· Αὐτόν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουμε.

Ἐδειξε καθαρὰ στοὺς Μάγους τὸ ἀστέρι ἐσένα τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχες πρὶν ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ ἦλθες νὰ παύσεις τὴν ἁμαρτία, ἐσένα τὸν συμπαθῆ μέσα σέ φτωχὸ Σπήλαιο τυλιγμένον σέ σπάργανα· Τὸν ὅποιο εἶδαν μὲ χαρὰ (οἱ Μάγοι) τὸν ἴδιο καὶ ὡς ἄνθρωπο καὶ ὡς Θεόν.

Ῥοδὴ Γ'. Πεζός.

Στὸν Υἱό, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα προαιώνια καὶ ἀπαθῶς, καὶ στοὺς ἐσχάτους καιροὺς σαρ-

σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε».

Ὁ τῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδάμ χοϊκός, καὶ πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικεία ἀπάτη, Χριστὸν γυναικὸς βοᾷ ἔξορῶν, ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγωνός, ἅγιος εἶ Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς, καὶ με τοχῆ σαρκὸς τῆς χεῖρω, μεταδοὺς θείας φύτλης, βροτὸς πεφυκώς, καὶ μείνας Θεός, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἄγιος εἶ Κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου, Ἡγεμόνων Ἰούδα βασιλεία· τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων, Χερουβὶμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, πάντων ἐβασίλευσεν.

Ἰαμβικός.

«Νεῦσον πρὸς ὕμνους οἰκετῶν Εὐεργέτα, Ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν, Φέρων τε Παντεπόπτα τῆς ἀμαρτίας, Ὑπερθεν ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους, Μάκαρ, μελωδοὺς τῆ βάσει τῆς πίστεως».

Νύμφης πανάγνου τὸν πανόλβιον τόκον Ἰδεῖν ὑπὲρ νοῦν ἠξιωμένος χορός, Ἄγραυλος ἐκλονεῖτο, τῷ ξένῳ τρόπῳ. Τάξιν μελωδοῦσάν τε τῶν

κώθηκε ἀπὸ Παρθένο χωρὶς ἄνδρα, στὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ ἅς φωνάξουμε· Ἐσύ πού ὑψωσες τὴ δύναμή μας, εἶσαι ἅγιος, Κύριε.

Ὁ γήινος Ἀδάμ, πού ἔγινε μέτοχος τῆς ἀνωτέρας θείας πνοῆς, καὶ γλίστρησε στή φθορὰ ἀπὸ γυναικεία ἀπάτη, βλέποντας τὸν Χριστὸ νὰ γεννιέται ἀπὸ γυναίκα κραυγάζει· Ἐσύ πού γιὰ μένα ἔγινες ἴδιος μ' ἐμένα, εἶσαι ἅγιος, Κύριε.

Ἐσύ πού ἔγινες ὁμοιόμορφος μέ τὴν πῆλινη, ἀνάξια λόγου φύση μας, καὶ μέ τὴ συμμετοχὴ τῆς κατώτερης σάρκα μετέδωσες τὴ θεϊκὴ φύση, μέ τό νὰ γίνεις θνητός καὶ μένοντας Θεός, καὶ πού ἀνύψωσες τὴ δύναμή μας, εἶσαι ἅγιος, Κύριε.

Βηθλεὲμ, ἀνάκτορο τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἰουδαίας, εὐφραίνου· Διότι αὐτός πού κυβερνᾷ τὸν Ἰσραὴλ, αὐτός πού κάθεται στοὺς ὤμους τῶν Χερουβίμ, ὁ Χριστός πού προῆλθε ὀλοφάνερα ἀπὸ σένα, καὶ ὑψωσε τὴ δύναμή μας, βασίλεψε ἐπάνω σέ ὅλους.

Ἰαμβικός.

Δεῖξε συγκατάβαση πρὸς τοὺς ὕμνους τῶν δούλων σου, Εὐεργέτα, ταπεινῶνοντας τό ὑπερυψωμένο φρούδι (τό φρόνημα, τὴν ὑπερηφάνεια) τοῦ ἐχθροῦ· Καὶ φέρε μας πιό ψηλά ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἐσύ παντεπόπτα (ἐσύ πού ἐποπτεύεις τὰ πάντα), ἐμᾶς τοὺς μελωδοὺς σου, Μακάριε, στηριγμένους ἀκλόνητα στὴ βάση (στό θεμέλιο) τῆς πίστεως.

Ἡ ὁμάδα τῶν βοσκῶν πού ἔμενε στό ὑπαιθρο, ἦταν συγκλονισμένη ἀπὸ τὸν παράξενο τρόπο τοῦ μυστηρίου, ὅταν ἀξιώθηκε νὰ δεῖ ὑπερφυσικά τὴν πανευτυχῆ

Ἀσωμάτων, Ἄνακτα Χριστόν, ἀσπόρως
σαρκούμενον.

Ὑψους ἀνάστων οὐρανῶν εὐσπλαγχνία, Τελεῖ
καθ' ἡμᾶς ἐξ ἀνυμφεύτου Κόρης, Ἄυλος ὦν τὸ
πρόσθεν· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων Λόγος παχυνθεὶς
σαρκί, τὸν πεπτωκότα, Ἴνα πρὸς αὐτὸν ἐλκύση
πρωτόκτιστον.

Μικρά Συναπτή:
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Ὑπακοή.

Τὴν ἀπαρχὴν τῶν Ἐθνῶν, ὁ οὐρανὸς σοι
προσεκόμισε, τῷ κειμένῳ νηπίῳ ἐν φάτνῃ, δι'
ἀστέρος τοὺς Μάγους καλέσας, οὓς καὶ
κατέπληττεν, οὐ σκῆπτρα καὶ θρόνοι, ἀλλ' ἐσχάτη
πτωχεία· τί γὰρ εὐτελέστερον σπηλαίου; τί δὲ
ταπεινότερον σπαργάνων; ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς
Θεότητός σου πλοῦτος. Κύριε, δόξα σοι.

Κάθισμα.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραϊνέσθω· ὅτι
ἐτέχθη ἐπὶ γῆς, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ
κόσμῳ τὴν ἀπολύτρωσιν. Ὁ Λόγος ὁ ἐν τοῖς
κόλποις ὦν τοῦ Πατρὸς, προῆλθεν ἐκ τῆς
Παρθένου ἀνευ σπορᾶς· ὃν οἱ Μάγοι ἐξίσταντο,
ὀρῶντες ἐν Βηθλεέμ, τικτόμενον ὡς νήπιον· ὃν
δοξάζει τὰ σύμπαντα.

γέννηση τῆς Πάναγνης Νύμφης, καὶ τὰ τάγματα τῶν
Ἀγγέλων νά μελωδοῦν στὸν Βασιλέα Χριστό, πού
ἔπαιρνε σάρκα χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, μολοντί βασιλεύει στὸ ὕψος τοῦ
οὐρανοῦ, ἀπὸ εὐσπλαχνία ἐγένε τέλειος ἄνθρωπος ἀπὸ
ἀνύμφευτη Κόρη· Αὐτὸς πού πρὶν ἦταν ἄυλος, πρόσφα-
τα πῆρε σαρκική ὑπόσταση (ἐγένε ἄνθρωπος), γιὰ νά
προσελκύσει πρὸς τὸν ἑαυτό του τὸν πρωτόπλαστο, πού
εἶχε ξεπέσει.

Μικρὴ Συναπτή:
(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Ὑπακοή.

Τοὺς κορυφαίους ἀπὸ τὰ ἔθνη ἔφερε ὁ οὐρανός σ'
ἐσένα τὸ νήπιο, πού βρισκόσουν στὴ Φάτνῃ, ὅταν
ἐκάλεσε μέ τὸ ἀστέρι τοὺς Μάγους· Τοὺς ὁποίους καὶ
κατέπληττε ἢ πιὸ μεγάλη φτώχεια καὶ ὄχι τὰ βασιλικά
σκῆπτρα καὶ οἱ θρόνοι· Ἐξ ἄλλου τί πιὸ εὐτελές (φτωχό)
ἀπὸ τὸ σπήλαιο; καὶ τί πιὸ ἀσήμαντο ἀπὸ τὰ σπάργα-
να; Μέ αὐτὰ ὁμως ἔλαμψε ὁ πλοῦτος τῆς Θεότητός σου.
Κύριε, Δόξα σοι.

Κάθισμα.

Ἄς ἀγάλλεται ὁ οὐρανός, ἢ γῆ ἅς εὐφραίνεται· Διότι
γεννήθηκε στὴ γῆ ὁ ἄμνος (τὸ ἀρνί) τοῦ Θεοῦ παρέχον-
τας στὸν κόσμον τὴν ἀπολύτρωση· Ὁ Λόγος πού βρίσκε-
ται στοὺς κόλπους (στὴν ἀγκαλιά) τοῦ Πατρὸς,
προῆλθε ἀπὸ τὴν Παρθένο χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός·
Αὐτὸν οἱ Μάγοι βλέποντάς τον νά εἶναι γεννημένος στὴ
Βηθλεέμ ὡς νήπιο ἔμεναν ἐκστατικοί· Αὐτὸν δοξάζουν
τὰ σύμπαντα.

<p>Ωιδή Δ'. Πεζός.</p> <p>«Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας· ἐξ ὄρους ὁ αἰνετὸς κατασκίου δασέος ἦλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Ὅν πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰούδα ἐξανέτειλας, καὶ δύναμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας σκῦλά τε, ἦλθες προνομεύσων πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοτερπῆ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.</p> <p>Τοῦ Μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τῶν λόγων μυητὰς σοφούς, ἀστεροσκοποὺς χαρᾶς ἔπλησας, ἀστήρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ, ἀνατείλας Δέσποτα, Ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους· ἐδέξω δὲ προφανῶς, δῶρά σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.</p> <p>Ὡς πόκω γαστρὶ Παρθενικῇ, κατέβης ὑετὸς Χριστέ, καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῆ στάζουσαι. Αἰθίοπες καὶ θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων νῆσοί τε, Σαβᾶ, Μήδων, πάσης γῆς κρατοῦντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.</p> <p>Ἰαμβικός.</p> <p>«Γένους βροτείου τὴν ἀνάπλασιν πάλαι, ἄδων Προφήτης Ἀββακούμ, προμηνύει, Ἰδεῖν ἀφράστως ἀξιωθείς τὸν τύπον. Νέον βρέφος γάρ, ἐξ ὄρους</p>		<p>Ῥοδή Δ'. Πεζός</p> <p>Ὡς βλαστάρι ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ Ἰεσσαί καὶ ἄνθος ἀπὸ αὐτῆς, Χριστέ, ἀπὸ τῆς Παρθένου βλάστησας, ἀπὸ τοῦ ὄρους τὸ σκιερὸ καὶ δασωμένον Ἐσὺ ὁ δοξασμένος· ἦλθες ἀπὸ Παρθένου πού δὲν γνώρισε ἄνδρα ἐσὺ ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα στῇ δυνάμει σου, Κύριε.</p> <p>Ἐσὺ, Χριστέ, τὸν ὁπῶι παλαιὰ χαρακτήρισε ὁ Ἰακώβ προσδοκία (ἐλπίδα) τῶν ἐθνῶν, ἀνέτειλες ἀπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, καὶ ἦλθες νὰ λαφυραγωγῆσαι τὴν δύναμιν τῆς Δαμασκοῦ καὶ τὰ λάφυρα τῆς Σαμαρείας μετατρέποντας τὴν πλάνην σὲ πίστιν εὐάρεστη στὸν Θεό· Δόξα στῇ δυνάμει σου, Κύριε.</p> <p>Κύριε, ἀνατέλλοντας ὡς ἄστρο ἀπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰακώβ γέμισες ἀπὸ χαρᾶς τοὺς σοφούς ἀστρονόμους, τοὺς μαθητὰς τῶν λόγων τοῦ παλαιῦ μάντη Βαλαάμ, πού παρουσιάσθηκαν ὡς πρώτη ἀρχὴ ἀνάμεσα στὰ ἔθνη, καὶ δέχθηκαν κατὰ τὴν προφητεία, νὰ σοῦ προσφέρουν δῶρα εὐπρόσδεκτα.</p> <p>Χριστέ, κατέβηκες στὰ παρθενικά σπλάχνα ὡς βροχὴ σὲ τοῦφα μαλλιῦ, καὶ ὡς σταγόνες πού στάζουν στῇ γῆ. Αἰθίοπες καὶ κάτοικοι τῆς Ταρτησοῦ (φαινικικῆς ἀποικίας στὴν Ἰσπανία), καὶ νησιά τῆς Ἀραβίας, τῆς Σαβᾶ (τῆς Αἰθιοπίας) καὶ τῶν Μήδων (τῶν Περσῶν) οἱ ἀρχόντες σὲ προσκύνησαν, Σωτήρα· Δόξα στῇ δυνάμει σου, Κύριε.</p> <p>Ἰαμβικός.</p> <p>Ὁ προφήτης Ἀββακούμ ψάλλοντας προμηνύει ἀπὸ παλαιὰ τὴν ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀφοῦ ἀξιώθηκε νὰ δεῖ τὴν προεικόνισή της· Διότι ὡς νέο βρέ-</p>
--	--	--

τῆς Παρθένου, Ἐξῆλθε λαῶν, εἰς ἀνάπλασιν Λόγος».

Ἴσος προῆλθες τοῖς βροτοῖς ἐκουσίως, Ὑψιστε, σάρκα προσλαβὼν ἐκ Παρθένου, Ἴδὼν καθάραι τῆς δρακοντείας κάρας, Ἄγων ἅπαντας πρὸς σέλας ζωηφόρον, Θεὸς πεφυκῶς, ἐκ πυλῶν ἀνηλίων.

Ἔθνη τὰ πρόσθεν τῇ φθορᾷ βεβυσμένα.
Ὀλεθρον ἄρδην δυσμενοῦς πεφευγότα, Ὑψοῦτε χεῖρας, σὺν κρότοις ἐφυμνίοις, Μόνον σέβοντα Χριστόν, ὡς εὐεργέτην, Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ῥίζης φυεῖσα τοῦ Ἰεσσαὶ Παρθένε, Ὅρους παρῆλθες, τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας, Πατρός τεκοῦσα τὸν πρὸ αἰῶνων Λόγον. Ὡς ηὐδόκησεν αὐτός, ἐσφραγισμένην, Νηδὺν διελθεῖν τῇ κενώσει τῇ ξένη.

Ωιδὴ Ε΄. Πεζός.

«Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης Βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φιλάνθρωπε».

Ἐν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπεγράφης πειθήσας, καὶ δούλους ἡμᾶς, ἐχθροῦ καὶ ἁμαρτίας, ἠλευθέρωσας Χριστέ, ὅλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας, καὶ χοϊκὸν ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως,

φος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προῆλθε ἀπὸ τό ὄρος, τὴν Παρθένο, γὰρ τὴν ἀνάπλαση τῶν λαῶν.

Ἦλθες καὶ ἔγινες ἴσος μέ τούς ἀνθρώπους θεληματικά Ὑψιστε, παίρνοντας σάρκα ἀπὸ Παρθένο, γὰρ νὰ ἐξουδετερώσεις τὸ δηλητήριον τοῦ δράκοντα (τοῦ διαβόλου), ὀδηγώντας ὅλους ἀπὸ τίς σκοτεινές πύλες τοῦ ἄδη πρὸς τὸ φῶς πού φέρνει ζωή, ἐπειδὴ εἶσαι ἐκ φύσεως Θεός.

Ἔθνη πού ζούσατε προηγουμένως βυθισμένα στή φθορά, ἀφοῦ ἀποφύγατε ριζικά τὸν ὀλεθρο τοῦ ἐχθροῦ, ὑψώστε τὰ χεῖρια μέ ἤχους ὑμνολογικούς σεβόμενα μόνον Χριστό ὡς εὐεργέτη, πού ἦλθε κοντά μας ἀπὸ συμπάθεια.

Ἀφοῦ βλάστησες ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, Παρθένε, ξεπέρασες τούς κανόνες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διότι γέννησες τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρός. Ὅπως θέλησε αὐτός νὰ περάσει τὴ σφραγισμένη κοιλιὰ σου μέ τὴν παράξενη συγκατάβασή του.

Ῥοδὴ Ε΄. Πεζός.

Ἐπειδὴ εἶσαι Θεός τῆς εἰρήνης, Πατέρας τῆς εὐσπλαχνίας, ἔστειλες σ' ἐμᾶς τὸν Ἀγγελιοφόρο τῆς μεγάλης ἀποφάσεώς σου (τὸν Χριστό), γὰρ νὰ μᾶς δώσει εἰρήνη. Γι' αὐτὸ ὀδηγημένοι πρὸς τὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἀγρυπνώντας ἀπὸ τὰ χαράματα σὲ δοξολογοῦμε, Φιλάνθρωπε.

Ὑπακούοντας στὸ διάταγμα τοῦ καίσαρα, Χριστέ, ἀπογράφηκες μεταξύ τῶν δούλων, καὶ ἠλευθέρωσες ἐμᾶς τούς δούλους τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας· Καὶ ἀφοῦ πτώχευσες ὅπως ἐμεῖς, θέωσες ὅλη τὴ γῆνιν φύση

καὶ κοινωνίας ἐθεούργησας.

Ἴδου ἡ Παρθένος, ὡς πάλαι φησίν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ μένει Παρθένος· δι ἧς καταλλαγέντες Θεῶ οἱ ἁμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίως οὔσαν, ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν.

Ἰαμβικός.

«Ἐκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης πλάνης Ἰλασμόν ἡμῖν Χριστέ τοῖς ἐγρηγόρωσ, Νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον, ὡς εὐεργέτη, Ἔλθοις πορίζων εὐχερῆ τε τὴν τρίβον, Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες, εὐροίμεν κλέος».

Ἀπηνές ἔχθος, τὸ πρὸς αὐτὸν Δεσπότης, Τεμῶν διαμπάξ, σαρκὸς ἐν παρουσίᾳ, Ἴνα κρατοῦντος ὤλεσε ψυχοφθόρου, Κόσμον συνάπτων, ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις, Τιθεὶς προσηνῆ, τὸν Τεκόντα τῆ κτίσει.

Ὁ λαὸς εἶδεν, ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος, Μεθ' ἡμέραν φῶς, τῆς ἄνω φρυκτωρίας· Ἔθνη Θεῶ δέ, κληρον Υἱὸς προσφέρει, Νέμων ἐκεῖσε τὴν ἀπόρητον χάριν, Οὐ πλεῖον ἐξήνθησεν ἡ ἁμαρτία.

Ωιδὴ ΣΤ'. Πεζός.

«Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν ἐνάλιος θῆρ οἶον ἐδέξατο· τῆ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως,

μας με αὐτὴ τὴν ἔνωση καὶ κοινωνία μαζί μας.

Νά, ἡ Παρθένος, ὅπως λέγει ὁ παλαιὸς λόγος, ἀφοῦ συνέλαβε στὰ σπλάχνα της, κυφόρησε τὸν Θεό , πού ἔγινε ἄνθρωπος, καὶ μένει Παρθένος· Συμφλιωμένοι μέσω αὐτῆς μέ τὸν Θεό ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ἄς τὴν ἀνυμνήσουμε μέ πίστη, γιατί εἶναι κυρίως Θεοτόκος

Ἰαμβικός.

Χριστέ μας, (παρακαλοῦμε) νά ἔλθεις, γιά νά δώσεις συγχώρηση ἀπό τά ἔργα τῆς νύκτας, δηλαδή τῆς σκοτισμένης πλάνης, σ' ἐμᾶς, πού ἀγρυπνώντας τώρα ἀναπέμπουμε ὕμνο σ' ἐσένα ὡς εὐεργέτη, καὶ (νά μᾶς κάνεις) εὐκόλο τό δρόμο, στὸν ὁποῖο ἀνηφορίζοντας νά βροῦμε δόξα.

Ὁ Κύριος ἀφοῦ διέλυσε πέρα γιά πέρα τό σκληρό μῖσος τῶν ἀνθρώπων πρὸς αὐτόν, ἐξαφάνισε τὴ δύναμη τοῦ ψυχοφθόρου κοσμοκράτορα μέ τὴ σωματικὴ του παρουσία, ἐνώνοντας τὸν κόσμο μέ τίς πνευματικιές οὐσίες (τοὺς Ἀγγέλους), καὶ κάνοντας σπλαχνικό πρὸς τὴν κτίση (τὸν Πατέρα) πού τὸν γέννησε.

Ὁ λαὸς πού βρισκόταν πρὶν στό σκοτάδι, μετὰ τὴν ἡμέρα τῆς οὐράνιας φωτοχυσίας εἶδε φῶς· Καὶ ὁ Υἱὸς προσφέρει στὸν Θεό τά ἔθνη ὡς κληρονομία ἀπονέμοντας ἀνέκφραστη χάρη ἐκεῖ, ὅπου ἐπικράτησε περισσότερο ἡ ἁμαρτία.

Ωιδὴ ΣΤ'. Πεζός.

Τό θαλασσινὸ θορίο ἔκανε ἐμετό ἀπό τά σπλάχνα τοῦ τὸν Ἰωνᾶ ὡς ἔμβροτο, ὅπως τὸν δέχθηκε· καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἔμεινε στὰ σπλάχνα τῆς Παρθένου, παίρνοντας σάρκα πέρασε ἀπ' αὐτὴν διατρώνοντας τὸν

τὴν τεκοῦσαν κατέσχευεν ἀπήμαντον».

Ἦλθε σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστροῦ ὄν Πατὴρ, πρὸ Ἑωσφόρου γεννᾶ, τὰς ἡνίας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἐν φάτνη τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται, ῥάκει σπαργανοῦται, λύει δέ, πολυπλόκους σειρὰς παραπτώσεων.

Νέον ἐξ Ἀδάμ, παιδίον φυράματος ἐτέχθη Υἱός, καὶ πιστοῖς δέδοται, τοῦ δὲ μέλλοντος, οὗτός ἐστιν αἰῶνος, Πατὴρ καὶ Ἄρχων, καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελος· οὗτος ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστι, καὶ κρατῶν ἐξουσία τῆς κτίσεως.

Ἰαμβικός.

«Ναίων Ἰωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις, Ἐλθεῖν ἐδεῖτο, καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι. Νυγεις ἐγὼ δέ, τῷ τυραννοῦντος βέλει, Χριστέ προσαυδῶ, τὸν κακῶν ἀναιρέτην, Θᾶπτον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας».

Ὅς ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς Θεὸν Θεὸς Λόγος, Νυνὶ κρατύνει, μὴ σθένουσαν τὴν πάλαι, Ἰδῶν φυλάξαι, τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίαν, Καθεὶς ἑαυτὸν δευτέρα κοινωνία. Αὐθις προφαίνων, τῶν παθῶν ἐλευθέραν.

Ἴκται δι' ἡμᾶς, Ἀβραὰμ ἐξ ὀσφύος, Λυγρῶς πεσόντας, ἐν σκοτει τῶν πταισμάτων, Υἱός

ἀδιάφθορη· Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπαθε ὁ ἴδιος μεταβολή, διατήρησε αὐτὴν πού τὸν γέννησε ἄθικτη.

Ἦλθε καὶ σαρκώθηκε ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, τὸν ὁποῖο γεννᾶ ὁ Πατέρας ἀπὸ τὴν οὐσία του πρὸ τοῦ Ἑωσφόρου (προαιώνια), καὶ αὐτὸς πού κρατᾶ τὰ ἡνία (τὰ χαλινάρια) τῶν ἀγίων Δυνάμεων, τοποθετεῖται σὲ φάτνη ἀλόγων ζώων. Σπαργανώνεται μὲ ῥάκος, καὶ λύνει τὰ πολυπλοκα δεσμὰ τῶν παραπτωμάτων.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Ἀδάμ ὡς μικρὸ παιδί, καὶ χαρίσθηκε στοὺς πιστοὺς· Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι Πατέρας καὶ Ἄρχοντας τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καὶ ὀνομάζεται Ἀγγελιοφόρος τῆς μεγάλης ἀποφάσεως (τοῦ Πατέρα)· Αὐτὸς εἶναι ἰσχυρὸς Θεός, καὶ κυριαρχεῖ στὴν κτίση ἐξουσιαστικά.

Ἰαμβικός.

Κατοικῶντας ὁ Ἰωνᾶς στά βάθη τῆς θάλασσης παρακαλοῦσε νὰ ἐπανέλθει κοντά σου, καὶ νὰ σταματήσει ἢ ζάλη του. Ἀντίθετα ἐγὼ πληγωμένος ἀπὸ τό βέλος τοῦ τυράννου, Χριστέ, καλῶ ἐσένα τὸν ἐξολοθρευτὴ τῶν κακῶν, νὰ ἔλθεις γρηγορώτερα ἀπὸ τὴ δική μου ραθυμία.

Ὁ Θεὸς Λόγος πού ἦταν ἐξ ἀρχῆς πλησίον τοῦ Πατρός, βλέποντας ὅτι ἡ δική μας ἀνθρώπινη φύση δὲν μπορεῖ νὰ διαφυλάξει τὴν παλαιά (σχέση μὲ τὸν Θεό), τώρα τὴν ἐνισχύει μὲ τὴ δευτέρη κοινωνία (μαζί του), ὑποβιβάζοντας τὸν ἑαυτό του, καὶ καθιστώντας τὴν πάλι ἐλεύθερη ἀπὸ τὰ πάθη.

Ἦλθε ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Ἀβραὰμ γιὰ μᾶς πού πέσαμε ἐλεῖνά στο σκοτάδι τῶν ἀμαρτιῶν, γιὰ νὰ σηκώσει τοὺς

ἐγεῖραι, τῶν κάτω νενευκότων, Ὁ φῶς κατοικῶν,
καὶ φάτνην παρ' ἀξίαν. Νῦν εὐδοκήσας, εἰς
βροτῶν σωτηρίαν.

Μικρά Συναπτή:
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν ὑπερούσιον τίκτει,
καὶ ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει.
Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξολογοῦσι. Μάγοι δὲ
μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη,
Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν Ἐδέμ Βηθλεέμ ἤνοιξε, δεῦτε ἴδωμεν· τὴν
τρυφὴν ἐν κρυφῇ εὗρομεν, δεῦτε λάβωμεν, τὰ τοῦ
Παραδείσου ἔνδον τοῦ Σπηλαίου. Ἐκεῖ ἐφάνη ρίζα
ἀπότιστος, βλαστάνουσα ἄφρῆσιν· ἐκεῖ εὐρέθη
φρέαρ ἀνώρυκτον, οὐ πιεῖν Δαυῖδ πρὶν
ἐπεθύμησεν· ἐκεῖ Παρθένος τεκοῦσα βρέφος, τὴν
δίψαν ἔπαυσεν εὐθύς, τὴν τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δαυῖδ·
διὰ τοῦτο πρὸς τοῦτο ἐπειχθῶμεν, οὐ ἐτέχθη,
Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ κατὰ σάρκα Γέν-
νησις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Θεὸς τὸ τεχθέν, ἡ δὲ Μήτηρ Παρθένος.

υἱούς (τῶν ἀνθρώπων) πού ἦταν σκυμμένοι κάτω (ἦταν
ταπεινωμένοι), αὐτός πού κατοικεῖ στό φῶς, καί τώρα
εὐδόκησε (καταδέχθηκε) παρὰ τὴν ἀξία του, νά κατοικ-
ήσῃ σέ φάτνη, γιά τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Μικρὴ Συναπτὴ:
(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἡ Παρθένος σήμερα γεννᾷ τὸν Θεό , πού ὑπερβαίνει
κάθε οὐσία, καὶ ἡ γῆ προσφέρει τό Σπήλαιο, σ' αὐτόν
πού κανεῖς δέν μπορεῖ νά τόν πλησιάσῃ (τόν ἀπρόσιτο).
Ἄγγελοι μαζί μέ τούς βοσκούς δοξολογοῦν· Καί Μάγοι
ὁδοιποροῦν μέ τὴ συνοδεία ἀστέρος· Διότι γιά μᾶς γεν-
νήθηκε ὡς μικρό παιδί ὁ προαιώνιος Θεός.

Οἶκος.

Ἡ Βηθλεέμ ἄνοιξε τὴν Ἐδέμ (τόν παράδεισο), ἐλάτε
νά δοῦμε· Βοήκαμε κρυμμένη τὴν ἀπόλαυση (τοῦ παρα-
δείσου μέσα στό Σπήλαιο), ἄς τὴν λάβουμε. Ἐκεῖ πα-
ρουσιάσθηκε ρίζα ἀπότιστη, πού βλαστάνει τὴ συγχώ-
ρηση· Ἐκεῖ βρέθηκε πηγάδι, πού δέν τό ἔσκαψαν
(ἄνθρωποι), ἀπό τό ὁποῖο ἐπιθύμησε παλαιά νά πιεῖ ὁ
Δαυῖδ. Ἐκεῖ ἡ Παρθένος γέννησε βρέφος, καί κατέπαυ-
σε ἀμέσως τὴ δίψα τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δαυῖδ· Γί' αὐτό ἄς
βιασθοῦμε νά φθάσουμε ἐκεῖ, ὅπου γεννήθηκε ὡς μικρό
παιδί ὁ προαιώνιος Θεός.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν εἰκοστή πέμπτη αὐτοῦ τοῦ μηνός
ἐορτάζεται ἡ κατὰ σάρκα Γέννηση τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Τό παιδί πού γεννήθηκε εἶναι Θεός· Καί ἡ

Τι μείζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἢ κτίσις;

Παρθενικὴ Μαρίη Θεὸν εἰκάδι γείνατο
πέμπτη.

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῶν Χριστουγέννων. Διπλαῖ.

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε, ἄισατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Ἔσωσε λαόν, θαυματουργῶν Δεσπότης,
Υγρὸν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι· Ἐκῶν δὲ τεχθεὶς ἐκ Κόρης, τρίβον βατήν, Πόλου τίθησιν ἡμῖν· ὄν κατ οὐσίαν, Ἰσὸν τε Πατρί, καὶ βροτοῖς δοξάζομεν».

«Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεύτως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε».

«Νεῦσον πρὸς ὕμνους οἰκετῶν Εὐεργέτα,
Ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν, Φέρων τε Παντεπόπτα τῆς ἁμαρτίας, Ὑπερθεν ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους, Μάκαρ, μελωδοὺς τῇ βάσει τῆς πίστεως».

Μητέρα Παρθένος. Τί ἄλλο καινούριο μεγαλύτερο εἶδε ἢ κτίσις;

Ἡ Παρθένος Μαρία γέννησε τὸν Θεὸ τὴν εἰκοστὴν πέμπτη.

Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Καταβασίες.

Τῶν Χριστουγέννων διπλές.

Α'. Ὁ Χριστὸς γεννᾶται, δοξάστε τον· Ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, προὔπαντήσατε τον· Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ, ὑψωθεῖτε· Ψάλετε στὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ, καὶ μέ εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε τον, λαοί, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἔσωσε παλαιὰ τὸν λαό (τῶν Ἰσραηλιτῶν) θαυματουργώντας ὁ Κύριος, ἀφοῦ μετέβαλε σέ ξηρὰ τὸ ὑγρὸ κύμα τῆς θάλασσας· Καὶ ἀφοῦ γεννήθηκε θεληματικὰ ἀπὸ Κόρη, μᾶς προσφέρει τὸν δρόμο τοῦ οὐρανοῦ εὐκολοδιάβατο· Αὐτὸν (τὸν Κύριο) τὸν δοξάζουμε ὡς ἴσο μὲ τὸν Πατέρα καὶ μ' ἐμᾶς τοὺς θνητούς.

Στὸν Υἱό, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα προαιώνια καὶ ἀπαθῶς, καὶ στοὺς ἐσχάτους καιροὺς σαρκώθηκε ἀπὸ Παρθένο χωρὶς ἄνδρα, στὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ ἃς φωνάζομε· Ἐσύ πού ὑψωσες τὴ δύναμή μας, εἶσαι ἅγιος, Κύριε.

Δεῖξε συγκατάβαση πρὸς τοὺς ὕμνους τῶν δούλων σου, Εὐεργέτα, ταπεινώνοντας τὸ ὑπερψωμένο φρύδι (τὸ φρόνημα, τὴν ὑπερηφάνεια) τοῦ ἐχθροῦ· Καὶ φέρε μας πιό ψηλά ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἐσύ παντεπόπτα (ἐσύ πού ἐποπτεύεις τὰ πάντα), ἐμᾶς τοὺς μελωδοὺς σου,

«Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας· ἐξ ὄρους ὁ αἰνετὸς κατασκίου δασέος ἤλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

«Γένους βροτείου τὴν ἀνάπλασιν πάλαι, ἄδων Προφήτης Ἀββακούμ, προμηνύει, Ἰδεῖν ἀφράστως ἀξιωθεὶς τὸν τύπον. Νέον βρέφος γάρ, ἐξ ὄρους τῆς Παρθένου, Ἐξῆλθε λαῶν, εἰς ἀνάπλασιν Λόγος».

«Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης Βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε, Φιλάνθρωπε».

«Ἐκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης πλάνης Ἰλασμόν ἡμῖν Χριστέ τοῖς ἐγρηγόρω, Νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον, ὡς εὐεργέτη, Ἐλθοὶς πορίζων εὐχερῆ τε τὴν τρίβον, Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες, εὐροίμεν κλέος».

«Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν ἐνάλιος θῆρ οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον».

Μακάριε, στηριγμένους ἀκλόνητα στῆ βάση (στό θεμέλιο) τῆς πίστεως.

Ὡς βλαστάρι ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί καὶ ἄνθος ἀπὸ αὐτὴν, Χριστέ, ἀπὸ τὴν Παρθένο βλάστησες, ἀπὸ τὸ ὄρος τὸ σκιερὸ καὶ δασωμένο, ἐσύ ὁ δοξασμένος· ἤλθες ἀπὸ Παρθένου πού δέ γνώρισε ἄνδρα ἐσύ ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα στῆ δύνναμή σου, Κύριε.

Ὁ προφήτης Ἀββακούμ ψάλλοντας προμηνύει ἀπὸ παλαιὰ τὴν ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀφοῦ ἀξιώθηκε νά δεῖ τὴν προεικόνισή της· Διότι ὡς νέο βρέφος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος, τὴν Παρθένο, γιὰ τὴν ἀνάπλαση τῶν λαῶν.

Ἐπειδὴ εἶσαι Θεός τῆς εἰρήνης, Πατέρας τῆς εὐσπλαχνίας, ἔστειλες σ' ἐμᾶς τὸν Ἀγγελιοφόρο τῆς μεγάλης ἀποφάσεώς σου (τόν Χριστό), γιὰ νά μᾶς δώσει εἰρήνη. Γι' αὐτό ὀδηγημένοι πρὸς τὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἀγρυπνώντας ἀπὸ τὰ χαράματα σέ δοξολογοῦμε, Φιλάνθρωπε.

Χριστέ μας, (παρακαλοῦμε) νά ἔλθεις, γιὰ νά δώσεις συγχώρηση ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς νύκτας, δηλαδή τῆς σκοτισμένης πλάνης, σ' ἐμᾶς, πού ἀγρυπνώντας τώρα ἀναπέμπουμε ὕμνο σ' ἐσένα ὡς εὐεργέτη, καὶ (νά μᾶς κάνεις) εὐκόλο τὸ δρόμο, στὸν ὁποῖο ἀνηφορίζοντας νά βροῦμε δόξα.

Τὸ θαλασσινό θηρίο ἔκανε ἐμετὸ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ τόν Ἰωνᾶ ὡς ἔμβρουο, ὅπως τόν δέχθηκε· Καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἔμεινε στὰ σπλάχνα τῆς Παρθένου, παίρνοντας σάρκα πέρασε ἀπ' αὐτὴν διατηρώντας τὴν ἀδιάφθορη· Κι ἐπειδὴ δέν ἔπαθε ὁ ἴδιος μεταβολή, δια-

Ναίων Ἰωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις, Ἐλθεῖν ἔδειτο, καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι. Νυγείς ἐγὼ δέ, τῷ τυραννοῦντος βέλει, Χριστέ προσαυδῶ, τὸν κακῶν ἀναιρέτην, Θᾶπτον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας».

Οἱ Παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ».

«Τῷ παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ, Ἄπλητα θυμαίνοντος ἠγκιστρωμένοι, Παῖδες τυράννου δύσθεον γλωσσαλγίαν, Οἷς εἴκαθε πῦρ ἄσπετον, τῷ Δεσπότῃ, Λέγουσιν· Εἰς αἰῶνας εὐλογητὸς εἶ»

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδν νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

«Μήτηραν ἀφλέκτως εἰκονίζουσι Κόρης, Οἱ τῆς παλαιᾶς πυρπολούμενοι νέοι, Ὑπερφυῶς

τήρησε αὐτὴν πού τὸν γέννησε ἄθικτη.

Κατοικώντας ὁ Ἰωνᾶς στά βάθη τῆς θάλασσας παρακαλοῦσε νὰ ἐπανέλθει κοντά σου, καὶ νὰ σταματήσει ἢ ζάλη του. Ἀντίθετα ἐγὼ πληγωμένος ἀπὸ τό βέλος τοῦ τυράννου, Χριστέ, καλῶ ἐσένα τὸν ἐξολοθρευτὴ τῶν κακῶν, νὰ ἔλθεις γρηγορώτερα ἀπὸ τὴ δική μου ραθυμία.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀναθρεμμένοι μαζί μέ τὴν εὐσέβεια, ἀφοῦ καταφρόνησαν τό ἀσεβές πρόσταγμα, δέν φοβήθηκαν τὴν ἀπειλὴ τῆς φωτιᾶς, ἀλλὰ στέκοντας στή μέση τῆς φλόγας ἔψαλλαν· Ὁ Θεός τῶν Πατέρων εἶσαι δοξασμένος.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀγκιστρωμένοι στὸν πόθο τοῦ Βασιλιᾶ τῶν πάντων περιφρόνησαν τὴν ἄθη φλυαρία τοῦ τυράννου, πού ἦταν ὑπερβολικά θυμωμένος· Μροστά σ' αὐτούς ὑποχώρησε ἡ ἀπερίγραπτη φωτιά, καθὼς ἔλεγαν στὸν Κύριο· Εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τό δροσοβόλο καμίνι παρουσίασε ὡς εἰκόνα τὴν προτύπωση τοῦ ὑπερφυσικοῦ θαύματος· Διότι δέν ἔκαψε τοὺς νέους πού δέχθηκε, ὅπως οὔτε ἡ φωτιά τῆς Θεότητος ἔκαψε τὰ σπλάχνα τῆς Παρθένου, στά ὅποια εἶχε εἰσχωρήσει· Γί' αὐτό ἀνυμνώντας ἄς ψάλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερψῶνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Οἱ νέοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τό νὰ πυρπολοῦνται χωρὶς νὰ καίονται, προεικονίζουν τὴ μητέρα τῆς Κόρης (τῆς Παρθένου), ἡ ὅποια κατὰ τρόπο

κύουσαν, ἐσφραγισμένην. Ἄμφω δὲ δρωσα, θαυματουργία μιᾶ, Λαοὺς πρὸς ὕμνον ἐξανίστησι χάρις».

Ωιδή Ζ'. Πεζός.

«Οἱ Παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλήν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ».

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον· δόξα Κυρίου γὰρ αὐτούς, περιέλαμψε καὶ Ἄγγελος. Ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χριστός· ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἐξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου, οὐρανῶν στρατεύματα, Δόξα ἐκραύγαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις, ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, Χριστὸς ἔλαμψεν. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ῥῆμα τί τοῦτο; εἶπον οἱ Ποιμένες· διελθόντες ἴδωμεν τὸ γεγονός, θεῖον Χριστόν· Βηθλεὲμ καταλαμβάντες δέ, σὺν τῇ τεκούσῃ προσεκύνουν ἀναμέλποντες· ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἰαμβικός.

«Τῷ παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ, Ἄπλητα θυμαίνοντος ἠγκιστρωμένοι, Παῖδες

ὑπεφυσικό εἶναι ἔγκυος ἀλλὰ σφραγισμένη (ἄθικτη)· Καὶ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος ἐνεργώντας καὶ τὰ δύο μὲ μία θαυματουργική δύναμη, παρακινεῖ τοὺς λαοὺς σὲ ὕμνο.

Ῥοδή Ζ'. Πεζός.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀναθρεμμένοι μαζί μὲ τὴν εὐσέβεια, ἀφ' οὗ καταφρόνησαν τὸ ἀσεβές πρόσταγμα, δὲν φοβήθηκαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς, ἀλλὰ στέκοντες στή μέσο τῆς φλόγας ἔψαλλον· Ὁ Θεός τῶν Πατέρων εἶσαι δοξασμένος.

Βοσκοὶ πού ἔμεναν στό ὕπαιθρο, εἶχαν τὴν τύχη νὰ δεχθοῦν ἐκπλοκτικὴ φωτοχυσία· Διότι δόξα Θεοῦ τοὺς περιέλουσε, καὶ Ἄγγελος Θεοῦ φώναξε· Ἀναπέμψετε ὕμνους, διότι γεννήθηκε ὁ Χριστός. Ὁ Θεός τῶν Πατέρων εἶσαι δοξασμένος.

Ξαφνικά μαζί μὲ τὸν λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου οὐράνια στρατεύματα κραύγαζαν· Δόξα στὸν Ὑψιστὸ Θεό, ἐπάνω στὴ γῆ (νὰ ἐπικρατήσῃ) ἢ εἰρήνη, στοὺς ἀνθρώπου εὐδοκία (εὐαρέσκεια τοῦ Θεοῦ)· Διότι ἔλαμψε ὁ Χριστός. Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Τί λόγος εἶναι αὐτός; εἶπαν οἱ βοσκοί· ἄς πᾶμε στὴ Βηθλεὲμ νὰ δοῦμε αὐτὸ πού ἔχει συμβεῖ, τὸν Χριστό τὸν Θεό· Καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασαν στὴ Βηθλεὲμ, τὸν προσκυνοῦσαν μαζί μὲ τὴ Μοτέρα του ψάλλοντας· ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ἰαμβικός.

Οἱ τρεῖς νέοι, ἀγκιστρωμένοι στὸν πόθῳ τοῦ παμβασιλέως, περιφρόνησαν τὴν ἄθεο φλυαρία τοῦ τυράννου,

τυράννου δύσθεον γλωσσαλίαν, Οἷς εἵκαθε πῦρ ἄσπετον, τῷ Δεσπότη, Λέγουσιν· Εἰς αἰῶνας εὐλογητὸς εἶ».

Ἐπιηρέτας μὲν ἐμμανῶς καταφλέγει, Σῶζει δὲ παφλάζουσα ῥοιζηδὸν νέους, Ταῖς ἑπταμέτροις καύσει πυργουμένη, Οὐς ἔστεφε φλόξ, ἄφθονον τοῦ Κυρίου, Νέμοντος, εὐσεβείας ἔνεκα, δρόσον.

Ἀρωγὲ Χριστέ, τὸν βροτοῖς ἐναντίον,
Πρόβλημα τὴν σάρκωσιν ἀρρήτως ἔχων,
Ἕισχυνας, ὄλβον τῆς θεώσεως φέρων,
Μορφούμενος νῦν· ἦς τινος δι' ἐλπίδα, Ἄνωθεν εἰς
κευθμῶνας ἤλθομεν ζόφου.

Τὴν ἀγριωπὸν, ἀκρατῶς γαυρουμένην,
Ἄσεμνα βακχεύουσιν ἐξοιστρομένου, Κόσμου
καθεῖλες πανσθενῶς ἀμαρτίαν· Οὐς εἵλκυσε πρὶν
σήμερον τῶν ἀρκύων, Σῶζεις δέ, σαρκωθεὶς ἐκῶν
Εὐεργέτα.

Ωιδὴ *'. Πεζός.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

«Θαύματος ὑπερφουῶς ἡ δροσοβόλος,
ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο
φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος,
Παρθένου ἦν ὑπέδου νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες
ἀναμέλψωμεν. Εὐλογοίτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύρι-

ποῦ ἦταν ὑπερβολικὰ θυμωμένος· Μροστά σ' αὐτοὺς ὑποχώρησε ἡ ἀπερίγραπτη φωτιά, καθὼς ἔλεγαν στὸν Κύριο· Εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες.

Τοὺς μὲν ὑπηρέτες μὲ μανία τοὺς κατακαίει ἡ φλόγα, ἀντιθέτως σῶζει τοὺς νέους ποὺ περιεκύκλωνε, μολονότι πάφλαζε μὲ φοβεροὺς τριγμούς, καὶ ὑψωνόταν ὡς πύργος ἀπὸ τὴν ἑπταπλάσια καύση, ἐπειδὴ ὁ Κύριος χορηγοῦσε ἄφθονη δροσιά γιὰ τὴν εὐσεβεία τους.

Βοηθὲ Χριστέ, ντρόπιασες (ἐξευτέλισες) τὸν ἀντίπαλο τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ νὰ πάρεις τὴν ἀνθρώπινη μορφή, χρησιμοποιοῦντας ὡς περίβλημα τὴν ἐνανθρώπιση κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, καὶ φέρνοντας τὴν εὐτυχία τῆς θεώσεως, γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ὁποίας ξεπέσαμε, ἀπὸ ἐπάνω (ἀπὸ τὸν παράδεισο) στοὺς κρυψῶνες τοῦ σκότους (στὸν ἄδη).

Τὴν ἀγριωπὴ ἀμαρτία, ποὺ ἀλαζονευόταν ἀσυγκράτητα, καὶ φερόταν ἄσεμνα ὡς τρελή, τὴν κατήρησες μὲ τὴν παντοδυναμία σου ἀπὸ τὸν παράφρονα κόσμο· Καὶ αὐτοὺς ποὺ πρὶν παρέσυρε, σήμερα τοὺς βγάζεις ἀπὸ τίς παγίδες της, παίρνοντας σῶμα θεληματικά, Εὐεργέτα.

Ωδὴ Η'. Πεζός.

Ἐμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τὸ δροσοβόλο κάμινι παρουσίασε ὡς εἰκόνα τὴν προτύπωσὸ τοῦ ὑπερφυσικοῦ θαύματος· διότι δὲν ἔκαψε τοὺς νέους ποὺ δέχθηκε, ὅπως οὔτε ἡ φωτιά τῆς Θεότητος ἔκαψε τὰ σπλάχνα τῆς Παρθένου, στά ὁποῖα εἶχε εἰσχωρήσει· Γί' αὐτὸ ἀνυμνώντας ἄς ψάλομε· Ἄς

ον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐλκει Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παιῶνας, δορυκτῆτους Δαυῖδ, ἐκ Σιών ἐν αὐτῇ, δωροφόρους πέμπει δέ, Μάγους παιῶνας, τὴν τοῦ Δαυῖδ θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύσοντας· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅργανα παρέκλινε τὸ πένθος ῥόδης· οὐ γὰρ ἦδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών, Βαβυλῶνος λύει δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσικῶν, ἀρμονίαν Βηθλεέμ ἐξανατείλας Χριστός· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκῦλα Βαβυλῶν τῆς Βασιλίδος Σιών, καὶ δορυκτῆτον ὄλβον ἐδέξατο, θησαυροὺς Χριστός, ἐν Σιών δὲ ταύτης, καὶ Βασιλεῖς σὺν ἀστέρι ὀδηγῶ, ἀστροπολοῦντας ἔλκει· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβικός.

«Μήτραν ἀφλέκτως εἰκονίζουσι Κόρης, Οἱ τῆς παλαιᾶς πυρπολούμενοι νέοι, Ὑπερφυῶς κύουσαν, ἐσφραγισμένην. Ἄμφω δὲ δρῶσα, θαυματουργία μιᾶ, Λαοὺς πρὸς ὕμνον ἐξανίστησι χάρις».

δοξολογεῖ ἡ κτίσις ὅλη τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ πόλη Βαβυλώνα σέρνει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπὸ τῆς Σιών αἰχμαλώτους τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαυῖδ· Στέλνει ὁμως τοὺς γιούς τῆς, τοὺς Μάγους, πού φέρνουν δῶρα ἰκετεύοντας τῇ Θυγατέρα τοῦ Δαυῖδ πού δέχθηκε τὸν Θεό· Γί' αὐτό ἀνυμνώντας ἅς ψάλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὸ πένθος (τῆς ἐξορίας) ἀνάγκασε τὰ ὄργανα νὰ σταματήσουν τὸ ἄσμα· Διότι οἱ Ἱεροσολυμίτες δὲν ἔψαλλαν στοὺς ξένους· Ἀλλά ὁ Χριστός πού προῆλθε ἀπὸ τῆς Βηθλεέμ, διαλύει κάθε πλάνη καὶ μουσική ἀρμονία τῆς Βαβυλώνας· γί' αὐτό ἀνυμνώντας ἅς ψάλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ Βαβυλώνα δέχθηκε τὰ λάφυρα τῆς βασίλισσας Σιών καὶ τὸν πλοῦτο τῆς, πού κατέκτησε. Ἀλλά ὁ Χριστός προσελκύει στὴ Σιών τοὺς θησαυροὺς τῆς Βαβυλώνας καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς μέ ὀδηγὸ ἀστέρι· γαυτὸ ἀνυμνώντας ἅς ψάλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἰαμβικός.

Οἱ νέοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τὸ νὰ πυρπολοῦνται χωρὶς νὰ καίονται, προεικονίζουσι τὴ μήτρα τῆς Κόρης (τῆς Παρθένου), ἡ ὁποία κατὰ τρόπο ὑπεφυσικό εἶναι ἔγκυος, ἀλλά σφραγισμένη (ἄθικτη)· Καὶ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος ἐνεργώντας καὶ τὰ δύο μέ μία θαυματουργική δύναμη, παρακινεῖ τοὺς λαοὺς σὲ

Λύμην φυγοῦσα τοῦ θεοῦσθαι τῇ πλάνη,
Ἄληκτον ὕμνεϊ τὸν κενούμενον Λόγον. Νεανικῶς
ἅπανσα σὺν τρόμῳ κτίσις, Ἄδοξον εὐχος
δειματομένη φέρειν, Ῥευστὴ γεγῶσα, κᾶν σοφῶς
ἐκαρτέρει.

Ἦκεις πλανῆτιν πρὸς νομὴν ἐπιστρέφων, Τὴν
ἀνθοποιὸν ἐξ ἔρημαίων λόφων, Ἡ τῶν ἐθνῶν
ἔγερσις, ἀνθρώπων φύσιν· Ῥώμην βιαίαν τοῦ
βροτοκτόνου σβέσαι, Ἀνὴρ φανείς τε, καὶ Θεὸς
προμηθεΐα.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).
Ἄντι ταύτης ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδῆ.
Μετά τῶν Μεγαλυναρίων.
(Διά τὸν Πεζὸν Κανόνα).

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ
ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου,
Θεὸν σαρκὶ τεχθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐν τῷ Σπηλαίῳ,
τεχθέντα Βασιλέα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῶν ὑπὸ τῶν Μάγων,
Θεὸν προσκυνηθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ Ἀστέρος, τοῖς
Μάγοις μηνυθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἀγνὴν Παρθένον,
τὴν γεννησαμένην, Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

ὕμνο.

Ἀφοῦ ἀπέφυγε τὴ βλάβη, νὰ νομίζει ὅτι θὰ θεωθεῖ μέ
τὴν πλάνη, ὅλη ἡ κτίσις ὅπως οἱ τρεῖς νέοι μέ τρόμο
ὕμνεϊ ἀκατάπαυστα τὸν Λόγο πού «κενοῦται» (ἀδειάζει
ἀπὸ τῆ δόξα του), φοβούμενη νὰ ὑποστεῖ τὴν ἄδοξη
καύχησι, δηλαδή νὰ γίνε φθαρτὴ, ἂν καὶ ὑπέμενε καρ-
τερικὰ ἐνεργώντας σωστά.

Ἦλθες γιὰ νὰ ἐπαναφέρεις τὴν πλανημένη φύση
τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοὺς ἔρημους λόφους στὴ νομὴ
(στά βοσκοτόπια), ὅπου βλαστάνουν τὰ ἄνθη, Ἐσὺ πού
εἶσαι ἡ ἀνάστασι τῶν ἐθνῶν, καὶ φάνηκες ἀπὸ ἀγάπη,
ὡς ἄνθρωπος καὶ Θεός, γιὰ νὰ ἀφανίσεις τὴ βίαιη δύνα-
μη τοῦ ἀνθρωποκτόνου (τοῦ διαβόλου).

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).
Ἄντι αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδῆ.
Μέ τὰ Μεγαλυνάρια.
(Γιὰ τὸν Πεζὸ Κανόνα).

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν πιὸ τιμημένη καὶ πιὸ
ἐνδοξη ἀπὸ τὰ οὐράνια στρατεύματα.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸν Θεό, πού γεννήθηκε κατὰ
σάρκα ἀπὸ τὴν Παρθένο.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸν Βασιλέα πού γεννήθηκε
μέσα στό Σπήλαιο.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸν Θεό, πού προσκυνήθηκε
ἀπὸ τοὺς Μάγους.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτὸν πού μηνύθηκε στοὺς
Μάγους ἀπὸ ἀστέρι.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν ἀγνὴ Παρθένο, πού γέν-
νησε τὸν Χριστὸ τὸν Βασιλέα.

Μάγοι καὶ Ποιμένες, ἦλθον προσκυνῆσαι,
Χριστὸν τὸν γεννηθέντα, ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει.
(Διὰ τὸν Ἰαμβικὸν Κανόνα).
Σήμερον ἡ Παρθένος, τίκτει τὸν Δεσπότην,
ἔνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ.
Σήμερον ὁ Δεσπότης, τίκτεται ὡς βρέφος, ὑπὸ
Μητρὸς Παρθένου.
Σήμερον οἱ Ποιμένες, βλέπουσι τὸν Σωτῆρα,
σπαργάνοις εἰλημένον, καὶ κείμενον ἐν Φάτνῃ.
Σήμερον ὁ Δεσπότης, ῥάκει σπαργανοῦται, ὁ
ἀναφῆς ὡς βρέφος.
Σήμερον πᾶσα κτίσις, ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
ὅτι Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου Κόρης.
Οὐράνιαι Δυνάμεις τεχθέντα τὸν Σωτῆρα,
Κύριον καὶ Δεσπότην, μηνύουσι τῷ κόσμῳ.
Δόξα...
Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ
ἀδιαιρέτου, Θεότητος τὸ κράτος.
Καὶ νῦν ...
Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.
Ωιδὴ Θ'. Πεζός.
Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον!
οὐρανὸν τὸ Σπήλαιον· θρόνον Χερουβικόν, τὴν
Παρθένον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ
ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες
μεγαλύνομεν».
Ἐξάϊσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ Μάγοι,
ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφαοῦς, οὐρανίου

Μάγοι καὶ βοσκοὶ ἦλθαν νὰ προσκυνήσουν τὸν Χρι-
στό, πού γεννήθηκε στὴν πόλη Βηθλεὲμ.
(Γιὰ τὸν Ἰαμβικὸν Κανόνα).
Σήμερα ἡ Παρθένος γεννᾷ τὸν Κύριο μέσα στοῦ σπή-
λαιου.
Σήμερα ὁ Κύριος γεννᾶται ὡς βρέφος ἀπὸ Μητέρα
Παρθένο.
Σήμερα οἱ βοσκοὶ βλέπουν τὸ Σωτήρα τυλιγμένο στὰ
σπάργανα καὶ τοποθετημένο στὴ Φάτνη.
Σήμερα ὁ ἀψηλάφητος Κύριος σπαργανώνεται μὲ
ἕναν ῥάκος (κουρέλι) ὡς βρέφος.
Σήμερα ὅλη ἡ κτίση ἀγάλλεται καὶ χαίρεται, διότι ὁ
Χριστὸς γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο Κόρη.
Οἱ οὐράνιες Δυνάμεις ἀνακηρύττουν στὸν κόσμο, τὸν
Σωτήρα πού γεννήθηκε, Κύριο καὶ Κυρίαρχο.
Δόξα ...
Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸ κράτος (τὴν δύναμη) τῆς
Τριαδικῆς καὶ ἀδιαιρέτης Θεότητας.
Καὶ νῦν...
Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτὴν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ
τὴν κατάρα.
Ωιδὴ Θ'. Πεζός.
Μυστήριον παράξενο βλέπω καὶ παράδοξο· (Βλέπω)
οὐρανὸ τὸ σπήλαιο· Θρόνο χερουβικό τὴν Παρθένο· Τὴ
φάτνη χῶρο (κατάλυμα), ὅπου ἀναπαύθηκε ὁ
ἀχώρητος, ὁ Χριστὸς ὁ Θεός· τὸν ὁποῖο ἀνυμνώντας με-
γαλύνομε.
Οἱ Μάγοι βλέποντας τὴν παράδοξη τροχιά τοῦ
ἀσυνήθιστου οὐρανίου νέου ἀστέρα, πού μόλις ἀνέτειλε

ὑπερλάμποντος, Χριστὸν Βασιλέα ἐτεκμήραντο, ἐν γῆ γεννηθέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Νηγεγνὲς Μάγων λεγόντων, παιδίον Ἄναξ, οὗ ἀστήρ ἐφάνη, ποῦ ἐστίν; εἰς γὰρ ἐκείνου προσκύνησιν ἤκομεν· μανεῖς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο, Χριστὸν ἀνελεῖν, ὁ θεομάχος φρουαττόμενος.

Ἡκρίβωσε χρόνον Ἡρώδης ἀστέρος, οὗ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μάγοι ἐν Βηθλεέμ, προσκυνουῖσι Χριστῷ σὺν δώροις· ὑφ' οὗ πρὸς Πατρίδα ὀδηγούμενοι, δεινὸν παιδοκτόνον, ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Ἰαμβικός.

«Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον φόβω, Ρᾶον σιωπὴν, τῷ πόθῳ δὲ Παρθένε, ὕμνους ὑφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους, Ἐργῶδές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ σθένος, ὅση πέφυκεν ἢ προαίρεσις δίδου».

Τύπους ἀφεγγεῖς καὶ σκιάς παρηγμένας, Ὡ Μῆτερ ἀγνή, τοῦ Λόγου δεδορκότες, Νέου φανέντος, ἐκ πύλης κεκλεισμένης, Δοξούμενοί τε, τῆς ἀληθείας φάος, Ἐπαξίως σὴν εὐλογοῦμεν γαστέρα.

Πόθου τετευχώς, καὶ Θεοῦ παρουσίας, Ὁ χριστοτερπῆς λαὸς ἠξιωμένος, Νῦν ποτνιαῖται τῆς παλιγενεσίας, ὡς ζωοποιῶν τὴν χάριν δὲ Παρθένε, Νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος.

καὶ ἔλαμπε ὑπερβολικά, ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα, ὅτι στή γῆ τῆς Βηθλεέμ γενήθηκε ὁ Βασιλιάς Χριστός γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ὅταν οἱ Μάγοι ρωτοῦσαν, ποῦ εἶναι τὸ νεογέννητο παιδί, ὁ Βασιλιάς, πού φάνηκε τὸ ἄστρο του; διότι ἔχουμε ἔλθει νὰ τὸν προσκυνήσουμε, ὁ Ἡρώδης καταλήφθηκε ἀπὸ μανία καὶ ταραχὴ, θέλοντας ὁ θεομάχος, νὰ ἐξοντώσει τὸν Χριστὸ Λυσσώντας ἀπὸ τὴν κακία του.

Ἐξακρίβωσε ὁ Ἡρώδης τὸ χρόνο τοῦ ἄστρου, μὲ τοῦ ὁποῖου τίς ὀδηγίες οἱ Μάγοι στὴ Βηθλεέμ προσκυνοῦν τὸν Χριστὸ μὲ δῶρα· Ἀπὸ αὐτό (τὸ ἄστρο) ὀδηγοῦμενοι στὴν πατρίδα τους ἄφησαν τὸν φοβερὸ παιδοκτόνο νὰ γίνεῖ περιγελῶς.

Ἰαμβικός

Τὸ νὰ προτιμοῦμε τὴ σιωπὴ ἀπὸ φόβο, ἐπειδὴ εἶναι ἀκίνδυνο, εἶναι εὐκολώτερο· Τὸ νὰ ὑφαίνουμε ὅμως μὲ πόθο ὕμνους μὲ κόπο καὶ προσπάθεια καμωμένους, Παρθένε, εἶναι κοπιαστικό· Ἀλλὰ γι' αὐτό, Μητέρα, δίνε μας δύναμη, ὅση εἶναι καὶ ἡ προαίρεσή μας.

Ἀγνή Μητέρα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προῆλθε ἀπὸ κλεισμένη πύλη, βλέποντας τοὺς σκοτεινοὺς (αἰνιγματικούς) τύπους (τῶν Προφητῶν) καὶ τίς σκιές (τοῦ Νόμου) πού ἔχουν περάσει, καὶ φανταζόμενοι τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, μακαρίζουμε ἐπάξια τὴν κοιλιὰ σου.

Ἄφοῦ ἐπέτυχε (νὰ ἱκανοποιήσει) τὸν πόθο του, καὶ ἀξιώθηκε (νὰ δεῖ) τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὁ λαὸς πού τέρπει (χαροποιεῖ μὲ τὴν πίστη του) τὸ Χριστό, τώρα ἐκλιπαρεῖ (παρακαλεῖ, νὰ δεῖ τὴ γιορτὴ) τῆς ἀναγεννήσεως, τὰ Θεοφάνεια, ἐπειδὴ δίνει ζωὴ· Καί

<p>Καταβασία Πεζοῦ Κανόνος. Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ ἔνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων. Μυστήριον ξένον... (Ὡς ἄνωτέρω). Καταβασία Ἰαμβικοῦ. Μεγάλυνον, ψυχή μου, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας. Στέργειν μὲν ἡμᾶς.. (Ὡς ἄνωτέρω). Μικρά Συναπτή: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Ἐξαποστειλᾶριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιά, εὖρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος. (Τρίς). Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. Εὐφραίνεσθε Δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῶ Δεσπότη δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι. Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο,</p>		<p>μακάρι νὰ τοῦ κάνεις τὴ χάρη, ἀγνή Παρθένε, νὰ προσκυνήσει τὴ δόξα (τῆς ἀναγεννήσεως). Καταβασία Πεζοῦ Κανόνος. Μεγάλυνε, ψυχή μου, τὴν πιό τιμημένη καὶ πιό ἔνδοξη ἀπὸ τὰ οὐράνια στρατεύματα. Μυστήριον ξένον... (Ὅπως παραπάνω). Καταβασία Ἰαμβικοῦ. Μεγάλυνε, ψυχή μου, αὐτὴν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα Στέργειν μὲν ἡμᾶς.. (Ὅπως παραπάνω). Μικρὴ Συναπτή: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Ἐξαποστειλᾶριο. Μᾶς ἐπισκέφθηκε ἀπὸ ψηλά ὁ Σωτὴρας μας, πού εἶναι ἡ ἀνατολὴ τῶν ἀνατολῶν, κι ἐμεῖς πού ἤμασταν στό σκοτάδι καὶ στή σκιά, βρήκαμε τὴν ἀλήθεια· Διότι ἀπὸ τὴν Παρθένο γεννήθηκε ὁ Κύριος. (Τρίς). Αἶνοι: Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. Εὐφραίνεσθε δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη μὲ τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ· Διότι ἡ Παρθένος κάθεται καὶ μιμεῖται τὰ Χερουβὶμ, κρατώντας στήν ἀγκαλιά τὸν Θεό πού πῆρε σάρκα. Βοσκοὶ δοξάζουν τὸν γεννημένο· Μάγοι προσφέρουν δῶρα στὸν Κύριο· Ἄγγελοι ἀνυμνώντας λένε· Ἀκατανόητε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Ὁ Πατέρας συγκατατέθηκε μὲ ἀγάπη· Ὁ Λόγος ἔγινε</p>
---	--	---

καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει· Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην κατάραν τῆς Εὐας, ὅτι Μήτηρ γέγονας τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Οὐ φέρει το μυστήριον ἔρευναν· πίστει μόνη τοῦτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες· Ἀνερμήνευτε Κύριε, Δόξα σοι.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν ὀφθεισαν Παρθένον· Χαίροις Πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἧ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμέν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες· Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα...

Ὅτε καιρὸς, τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου, πρώτη ἀπογραφή τῆ οἰκουμένη ἐγένετο, τότε ἔμελλες τῶν ἀνθρώπων ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα, τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου· διὰ τοῦτο τὸ τοιοῦτον δόγμα, ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη· τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας, τὸ ἀναρχον ἐκαινουργήθη. Διὸ σοὶ προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν, ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας, τῷ

σάρκα· Καὶ ἡ Παρθένος γέννησε τὸν Θεό, πού ἔγινε ἄνθρωπος. Τὸ ἀστὴρ φέρνει τὸ μήνυμα· Οἱ Μάγοι προσκυνοῦν· Οἱ βοσκοὶ θαυμάζουν· Καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Θεοτόκε Παρθένε, πού γέννησες τὸ Σωτῆρα, ἀνέτρεψες τὴν προηγούμενην κατάρα τῆς Εὐας· Διότι ἔγινες Μητέρα, αὐτοῦ πού εἶναι ἡ εὐδοκία (ἡ εὐαρέσκεια) τοῦ Πατρὸς, κρατώντας στήν ἀγκαλιά σου τὸν Θεό Λόγο, πού σαρκώθηκε. Δέν ἐπιδέχεται τὸ μυστήριον ἔρευνα· Μόνο μέ τὴν πίστη ὅλοι τὸ δοξάζουμε, κράζοντας μαζί σου καὶ λέγοντας· Ἀνεξήγητε Κύριε, δόξα σοι.

Ἐλᾶτε νὰ ὑμνήσουμε τὴ Μητέρα τοῦ Σωτῆρα, ἡ ὁποία πάλι μετὰ τὴ γέννηση παρέμεινε Παρθένος. Χαῖρε πόλη ἔμψυχη τοῦ Βασιλιᾶ καὶ Θεοῦ, στήν ὁποία ὁ Χριστὸς φιλοξενήθηκε, καὶ πραγματοποίησε τὴ σωτηρία. Μαζί μέ τὸν Γαβριὴλ σέ ἀνυμνοῦμε, μαζί μέ τοὺς βοσκούς σέ δοξάζουμε κράζοντας· Θεοτόκε ἰκέτευε, αὐτόν πού σαρκώθηκε ἀπὸ σένα, νὰ σωθοῦμε ἡμεῖς.

Δόξα ...

Ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς τῆς παρουσίας σου στὴ γῆ, ἔγινε ἡ πρώτη ἀπογραφή στήν οἰκουμένη· Τότε ἐπρόκειτο νὰ ἀπογράψεις τὰ ὀνόματα, αὐτῶν πού θὰ πίστευαν στὴ Γέννησή σου· Γι' αὐτὸ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν καίσαρα ἕνα τέτοιο διάταγμα· Γιατί ἔτσι ἀνανεώθηκε ἡ αἰώνια Βασιλεία σου, πού δέν ἔχει ἀρχή. Γι' αὐτὸ κι ἡμεῖς προσφέρουμε, ἐπάνω ἀπὸ τὴ χρηματικὴ φορολογία, τὸν πλοῦτον τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας σ' ἐσένα τὸν Θεό καὶ Σωτή-

Θεῶ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν ...

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἀναρχος ἄρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκούται. Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται. Οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν, οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσιν, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄.

Στίχ. α' Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ἐν ὅλη καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β' Ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ, μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου.

Στίχ. γ' Ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ.

Στίχ. δ' Ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ρα τῶν ψυχῶν μας.

Καὶ νῦν...

Σήμερα ὁ Χριστός γεννᾶται στή Βηθλεὲμ ἀπὸ Παρθένο (γ'). Σήμερα ὁ ἀναρχος (ὁ αἰώνιος) παίρνει ἀρχὴ καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ παίρνει σάρκα. Οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ μαζί μέ τούς ἀνθρώπους εὐφραίνεται. Οἱ Μάγοι προσφέρουν τὰ δῶρα· Οἱ βοσκοὶ διακηρύττουν τὸ θαῦμα· Κι ἐμεῖς φωνάζουμε ἀκατάπαυστα· Δόξα στὸν Ὑψιστο Θεό (γ'), καὶ πάνω στή γῆ (ἅς ἔλθει) εἰρήνη, στοὺς ἀνθρώπους εὐδοκία (εὐαρέσκεια, ἐκδήλωση θεϊκῆς ἀγάπης).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄.

Στίχ. α' Θά σέ δοξάζω, Κύριε μέ ὅλη τήν καρδιά μου· Θά διηγοῦμαι ὅλα τὰ θαυμάσιά σου.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχ. β' Στό συμβούλιο τῶν ἐναρέτων καὶ στή σύναξη τοῦ λαοῦ ἐγκωμιάζονται ὡς μεγάλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

Στίχ. γ' (Τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου) εἶναι ἀξιοθαύμαστα σέ κάθε λεπτομέρειά τους, καὶ σύμφωνα μέ τό θέλημά του.

Στίχ. δ' Δοξολογία καὶ μεγαλοπρέπεια εἶναι κάθε ἔργο του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰώνια.

<p>Δόξα... Καί νῦν... Αντίφωνον Β'. Στίχ. α' Μακάριος ἄνθρωπος, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. β' Δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ.</p> <p>Στίχ. γ' Δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.</p> <p>Στίχ. δ' Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν.</p> <p>Δόξα... Καί νῦν... Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 54). Αντίφωνον Γ'. Στίχ. α' Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.</p> <p>Ἀπολυτίκιον. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Στίχ. β' Ράβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι</p>		<p>Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίο. Αντίφωνον Β'. Στίχ. α' Εἶναι μακάριος κάθε ἄνθρωπος πού εὐλαβεῖται τὸν Κύριο· Ἐφαρμόζει τίς ἐντολές του μέ ὅλη τῇ θέλησή του (τὴν καρδιά του).</p> <p>Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπό Παρθένο, ἔμας πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. β' Οἱ ἀπόγονοί του θά εἶναι δυνατοί ἐπάνω στή γῆ.</p> <p>Στίχ. γ' Δόξα καὶ πλοῦτος θά ὑπάρχει στήν οἰκογένειά του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του (ἡ ἀρετή του) θά παραμένει αἰώνια.</p> <p>Στίχ. δ' Μέσα στό σκοτάδι ἀνέτειλε φῶς, σέ ὅσους ἔχουν καθαρή (εἰλικρινῆ) καρδιά.</p> <p>Δόξα... Καί νῦν... Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος... (Συλλειτουργικό. Σελ. 54). Αντίφωνον Γ'. Στίχ. α' Εἶπε ὁ Κύριος (ὁ Θεός) στόν Κύριό μου (τόν Μεσσία), κάθισε στά δεξιά μου, ἕως ὅτου βάλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν σου.</p> <p>Ἀπολυτίκιο. Ἡ Γέννησή σου, Χριστέ Θεέ μας, ἀνέτειλε στόν κόσμο τό φῶς τῆς γνώσεως· Διότι κατ' αὐτήν αὐτοὶ πού λάτρευαν τὰ ἄστρα, ἀπό ἀστέρι διδάσκονταν, νά προσκυνοῦν Ἐσένα τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, κι Ἐσένα νά ἀναγνωρίζουν ὡς ἀνατολή, πού κατέβηκε ἀπό τὸν οὐρανό. Κύριε, δόξα σ' Ἐσένα.</p> <p>Στίχ. β' Σκῆπτρο δυνάμεως θά σοῦ στείλει ὁ Κύριος</p>
--	--	--

Κύριος ἐκ Σιών.

Στίχ. γ' Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς
δυναμείως σου, ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων σου.

Εἰσοδικόν.

Ἐκ γαστροῦ πρό Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε·
ᾧμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ Ἰερεὺς
εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ... (Ὡς ἀνωτέρω).

Ἀπολυτίκιον.

Ἡ γέννησίς σου... (Ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν ὑπερούσιον τίκτει,
καὶ ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει.
Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξολογοῦσι. Μάγοι δὲ
μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη,
Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας: (Δ' .4-7).

Ἀδελφοί, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου,
ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ
γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ
νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

ἀπὸ τῆ Σιών.

Στίχ. γ' Μαζί σου θά εἶναι ἡ ἐξουσία κατὰ τὴν ἡμέρα,
πού θά ἀναδειχθεῖ ἡ δύναμή σου μέσα στό Λαμπρό πε-
ριβάλλον τῶν ἁγίων σου.

Εἰσοδικό.

Σέ γέννησα ἀπὸ τὴν οὐσία μου πρό τοῦ ἑωσφόρου·
Ὁρκίσθηκε ὁ Κύριος καὶ δέν θά ἀλλάξει γνώμη· Ἐσύ
εἶσαι ἱερέας στόν αἰῶνα ὅπως ὁ Μελχισεδέκ.

**Σημείωση: Γιά τό Μελχισεδέκ δέν ἀναφέρεται οὔτε ἡ
καταγωγή του, οὔτε ὁ θάνατός του. Εἶναι
ἀγενεαλόγητος καί αἰώνιος. Γι' αὐτό εἶναι τύπος τοῦ
Χριστοῦ.**

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ... (Ὅπως παραπάνω).

Ἀπολυτίκιο.

Ἡ γέννησίς σου... (Ὅπως παραπάνω).

Κοντάκιο.

Ἡ Παρθένος σήμερα γεννᾷ τὸν Θεό , πού ὑπερβαίνει
κάθε οὐσία, καὶ ἡ γῆ προσφέρει τό σπήλαιο, σ' αὐτόν
πού κανεῖς δέν μπορεῖ νά τόν πλησιάσει (τόν ἀπρόσιτο)·
Ἄγγελοι μαζί μέ τοὺς βοσκούς δοξολογοῦν· Καί Μάγοι
ὁδοιποροῦν μέ τὴ συνοδεία ἄστρου· Διότι γιά μᾶς γεν-
νήθηκε ὡς μικρὸ παιδί ὁ προαιώνιος Θεός.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας: (Δ' .4-7).

Ἀδελφοί, ὅταν ἦλθε ὁ κατάλληλος χρόνος, ἔστειλε ὁ
Θεός τὸν Υἱό του, πού γεννήθηκε ἀπὸ γυναίκα, γεννή-
θηκε κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ νόμου, γιά νά
ἐξαγοράσῃ αὐτούς πού βρισκόνταν κάτω ἀπὸ τὴν

Ἵτι δὲ ἔστε υἱοί, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, κρᾶζον· Ἄββᾶ ὁ πατήρ. Ὡστε οὐκέτι εἶ δούλος, ἀλλ' υἱός· εἶ δὲ υἱός, καὶ κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (Β'. 2-12).

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλέεμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα λέγοντες· Ποῦ ἔστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἦλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ, καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ἐν Βηθλέεμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτω γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου· Καὶ σύ Βηθλέεμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. Τότε Ἡρώδης λάθρα καλέσας τοὺς μάγους ἠκρίβωσεν παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλέεμ εἶπε· Πορευθέντες ἐξετάσατε ἀκριβῶς περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὶ δὲ εὗρητε ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἔλθων προσκυνήσω αὐτῷ. Οἱ δὲ

ἐξουσία τοῦ νόμου, γιὰ νὰ πάρουμε τὴν υἰοθεσία (ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ)· Καὶ ἐπειδὴ εἴσθε υἱοί (τοῦ Θεοῦ), ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ του στὶς καρδιές σας πού κρᾶζει· Ἄββᾶ, δηλαδή Πατέρα. Ὡστε δὲν εἶσαι πλέον δούλος, ἀλλὰ υἱός· Καὶ ἂν εἶσαι υἱός, εἶσαι καὶ κληρονόμος τοῦ Θεοῦ μέ τῆ Χάρη τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (Β'. 2-12).

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Βασιλιᾶ Ἡρώδη, νά, Μάγοι ἀπὸ τὴν ἀνατολή ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔλεγαν· Ποῦ εἶναι ὁ νεογέννητος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; Διότι εἶδαμε τὸ ἀστέρι του, νά ἀνατέλλει στὴν ἀνατολή καὶ ἦλθαμε νά τὸν προσκυνήσουμε. Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλιάς ταράχθηκε καὶ ὀλόκληρη ἡ Ἱερουσαλήμ μαζί του, καὶ ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, ζητοῦσε νά μάθει ἀπ' αὐτούς, ποῦ θὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστὸς· Κι ἐκεῖνοι ἀπάντησαν· Στὴ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας· Διότι ἔτσι ἔγραψε ὁ Προφήτης· « Καὶ σύ Βηθλεέμ, χώρα τῆς Ἰουδαίας, δὲν εἶσαι καθόλου ἀσημαντὴ μεταξὺ τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἰουδαίας· Διότι ἀπὸ σένα θὰ προέλθει ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος θὰ κυβερνήσει τὸ Λαό μου τὸν Ἰσραήλ». Τότε ὁ Ἡρώδης, ἀφοῦ κάλεσε κρυφά τοὺς Μάγους, ζήτησε νά ἐξακριβώσῃ ἀπ' αὐτούς, ἀπὸ πότε ἄρχισε νά φαίνεται τὸ ἀστέρι, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔστειλε στὴ Βηθλεέμ εἶπε· Πηγαίνετε καὶ ψάξτε καλά γιὰ τὸ παιδί· Καὶ ὅταν τὸ βρεῖτε, εἰδοποιῆστε με, γιὰ νά ἔλθω κι ἐγὼ νά τὸ προσκυνήσω. Κι ἐκεῖνοι ἄκουσαν τὸν βασι-

ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστὴρ ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτοὺς ἕως ἔλθων ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον· ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα. Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εὗρον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν· καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

λιά καὶ πῆγαν· Καὶ νά, τό ἀστέρι πού εἶδαν στήν ἀνατολή, ἐφανίσθηκε καὶ προπορευόταν μπροστά ἀπ' αὐτούς, ἕως ὅτου ἦλθε καὶ στάθηκε ἐπάνω ἀπό τόν τόπο, ὅπου ἦταν τό παιδί· Καί μόλις εἶδαν τό ἀστέρι, χάρηκαν μέ ὑπερβολικά μεγάλη χαρά, καί ἀφοῦ μπῆκαν στό σπίτι (ὅπου ἐγκαταστάθηκε ἡ Ἁγία Οἰκογένεια), βρῆκαν τό παιδί μαζί μέ τή Μαρία τή Μητέρα του, καί ἔπεσαν καί τό προσκύνησαν, καί ἀφοῦ ἀνοίξαν τούς θησαυρούς τους, τοῦ προσέφεραν δῶρα, χρυσάφι καί λιβάνι καὶ σμύρνα· Καί ἀφοῦ πῆραν μήνυμα ἀπό τόν Θεό στό ὄνειρό τους, νά μήν ἐπιστρέψουν στόν Ἡρώδη, ἔφυγαν γιά τή χώρα τους ἀπό ἄλλο δρόμο.